

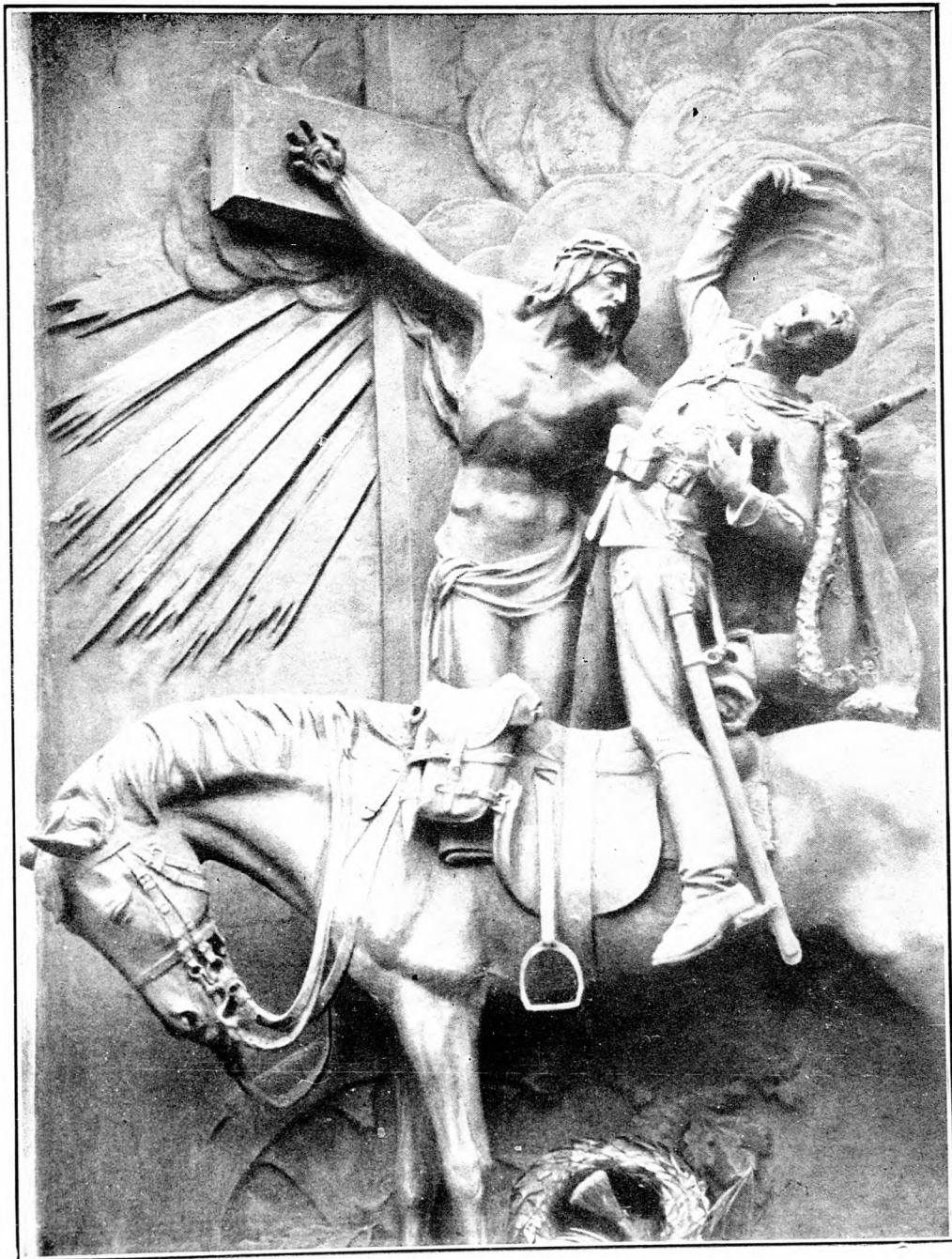
MIRALAP 65215/41

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 31. SZÁM

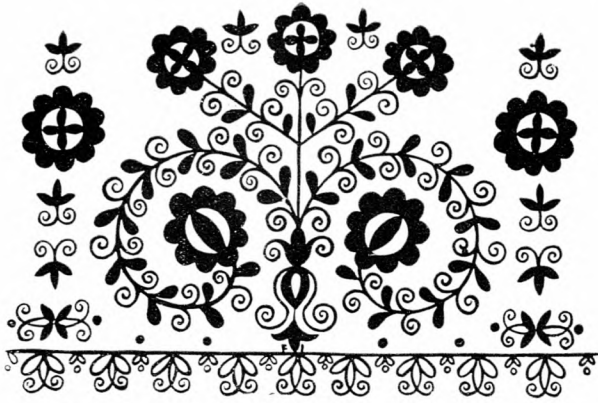
SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942 NOVEMBER 1



„KRISZIUS HITÉBŐL, HŐSÖK VÉRÉBŐL TAMAD FEL HAZÁNK!”

Istók János alkotása a Szervita-téri templom falau

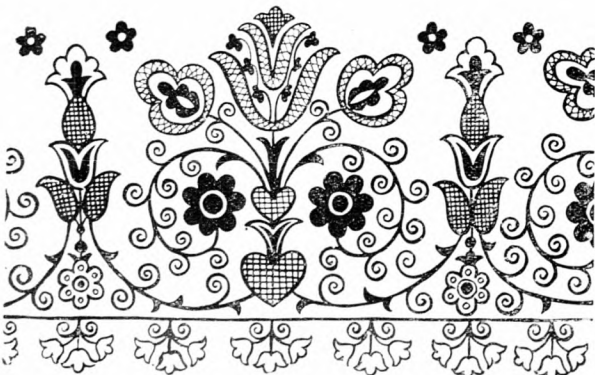


Székely varrottas kézimunka divánpárna díszítésére.
Folytatólagosan is alkalmazható faliszőnyeg készítésénél.



Torockói himzés függöny, terítő díszítésére.

TARTALOMBAN ÉRTÉKES,
ÁRBAN PEDIG OLCSÓ
KÖNYVEINKRE FELHÍVJUK
KEDVES ELŐFIZETŐINK FIGYELMÉT



Székely varrottas függöny, terítő, párna, falvédő díszítésére.
Az ismétlődő minta lapos-, láncc- és keresztöltéssel készíthető.

„MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA”

sorozatban megjelent
olcsó könyvek

PAPP JENŐ

Krónikák Könyve

nagyszabású, felejthetetlen élményű rádióbeszélői közül harminchét válogatott, maradandó értékű krónikáját tartalmazza, amelyek izzóan érdeklik a mai embert, legfőképpen hölgyolvasóinkat, mert majd mind róluk szólnak: az ő problémáikkal foglalkoznak.

A LAP ELŐFIZETŐI 3 P BOLTI ÁR HELYETT

1.30 PENGŐÉRT KAPJÁK

Ebben a rendkívüli kedvezményben az összes előfizetők részesülnek.

SANTA MARIA

c. romantikus regényében FARKAS ISTVÁN, lapunk munkatársa, Kolombus Kristóf esodátatos felfedező útját írta meg. Megelovenednek az olvasó előtt a regényben torlódo lélekzetelállító események és a SANTA MARIA-val és az Újvilág felfedezőivel együtt éljük át a világtörténelem e páratlan históriáját. A „MAGYAR NŐK KÖNYVTÁRA”-nak ez a kötete is

1 PENGŐ 30 FILLERES ÁRON ÁLL
AZ ELŐFIZETŐK RENDELKEZÉSÉRE.

Az úribáz ábécéje

minden családban nélkülözhetetlen, mert útmutatást tartalmaz a társasági, társadalmi szokások, látogatás, vendéglátás, öltözködés stb. problémái között. Külön fejezetben háziorvosi felvilágosítás fiatal anyák részére csecsemőgondozásról, láplálásról, nevelésről stb. Tanácsal szolgál lakásberendezés, pályaválasztás, háztartás, kertészet kérdéseiben.

ELŐFIZETŐINKNEK A KÖNYV ÁRA 80 FILLÉR.

KORSZERŰ RECEPTKÖNYV

Napjaink követelményeinek és lehetőségeinek megfelelő 600 kiténő, kipróbált receptet tartalmaz. Gyakorlott háziasszonyok is sok új ételt ismernek meg a könyv receptjeiből. A kevésbé gyakorlott fiatalasszonyok megbecsülhetetlen segédeszközkhöz jutnak.

ELŐFIZETŐINKNEK A KÖNYV ÁRA 80 FILLÉR.

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. ÉVFOLYAM 31. SZÁM

BUDAPEST, 1942 NOVEMBER 1

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÖKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KAZINCZY-UTCA 15, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BÁRÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PRAGAI HID-UTCA 56, ÚJVIDÉK, JÓKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13

VAKSÖTÉT TEMETŐK

IRTA KÁRPÁTI AURÉL

Háborús idők nemcsak az élet terhet-gondját sokasítják meg fejünk fölött. Ilyenkor az elmúlás gondolata is súlyosabban nehezedik ránk, mint a béke derült napjai során. Ma mindnyájan a halál árnyékában élünk. Éppúgy, akár a fronton küzdő katonára, aki sohasem tudja: mit hoz számára a holnap. A „totális háború” belső számvetésre készíteti az embert. Miellegkésztésre és leszámolásra minden eshetőséggel a „végső dolgokat” illetően. A test talán durvább a nélkülözések és szenvedések során, de a lélek elmélyül, míg visszahúzódik a magába-szállás esigahéjába. Nyilván, mert közvetlenebbül, mintegy sürítve érzi a véres szemléltető oktatás megrendítő igazságát: milyen kérlelhetetlen zárótétele az életnek a halál. Ezért gondolunk ma többet a halottakra is. Azokra, akik már itthagytak bennünket s mostanában mégis valahogy közelebb vannak hozzánk, mint máskor. Kivált ezen a napon, a rájuk való emlékezés feketebetűs ünnepén. Pedig az idén sötétek maradnak a temetők. A sírokon nem gyül ki világító mécsvilág, a háborús első-tűtítő-rendelet kényszerű szigora kiterjed a holtak nyugalmas-csendes, földalatti városaira is. Az idén halottak estéjén csupán a szívek néma kamráit, az emlékező kegyelet legbiztosabb óvohelyét tölti be a szeretet és hála ragyogása, tiszta, meleg fénye. A temetők feketén alszanak, ám a lélek tüzei annál sugárzóbban világítanak — befelé. S ebben a láthatatlan sugárzásban van valami az „örök világosság fényességéből”, amely nemcsak az életünk fölött lebeg, hanem lehet a sírok mélyébe is, ahol kedves halottaink pihennek. De vajjon csakugyan pihennek-e? Conrad Ferdinand Meyer, a nagy svájci költő — aki immár félszázada maga is közöttük „pihen” — másképp vélekedik erről. Megrázó versében a „halottak kara” ezt a nyugtalanítóan elgondolkodtató, döbbenetes, szinte fenyegető, a mélységből feltörő, hatalmas szöszárt zengi:

*Mi, néma halottak, örökké csatázunk,
hatalmas a sírban a mi sokaságunk.
Mi szántjuk a földeket és ti arattok,
suhintva a rendet, meg szedve a markot
és mind, ami kezdet, örökbecsű munka
a földi kutakba ma ázibog újra:
szívünk gyűlölete, szerelme szünetlen
még lüktet a földön a lázas erekben
s mit felkutatón a tudás hegyi ormán:
a földi futás közepette ma kormány
s bódít a zenén, a dalunk meg a képink,
babérkoszorúsan, halottan is élünk,
keressük a célt ma is, éjbe törődünk,
mi, sír miriádjai. Térde előttünk!...*

Elődeink, a holtak: tovább élnek bennünk. Sorsunk alapját ők rakták le életükben. Jelenünk megszabott folytatása csak a multnak, amelyet már Isten olyan változhatatlannak érzett, mint a görög tragédiáirók az istenek akaratát, a kérlelhetetlen végzetet. Madách Lucifere mondja valahol Ádámnak s ezúttal az ördög nem hazudik:

*Portested is szét hulland így, igaz,
De más alakban újlag feléled
És nem kell újra semmit kezdened:
Ha vékezél, fiadban bűnhődöl,
Köszvényed ő benne folytatod,
Amit tapasztalsz, érzesz és tanulsz
Érmilliókra lesz tulajdonod.*

Ez az igazi „feltek egyessége”, amelyben élők és holtak közt nincs különbség. A lánc örök és elszakíthatatlan. Még ha nem is hiszel a predestináció komor törvényében, érzed, hogy a holtak elmúlt élete sok mindent megszabott részre. Elődeidtől függés, talán azért is tiszteled őket olyan természetből beléd-ójtott ösztönyszerűséggel haló porukban. Síri koszorúdat az engedteles vágy-virágaiból kötöd halottak napjára — öntudatlanul. Összetartó váza ennek a koszorúnak mégis a szeretet. Mert a halott mindig úgy nő és tisztul meg a „megszépítő messzeségben”, hogy Isten legdrágább ajándékát a szeretet váltja ki az élő emberből. Ő, a halál nagy kibékítő. Arra, akit karjában tart, nem lehet többé haragudni. Még

csak neheztelni se, legfeljebb irigykedni. Ez a halottak igazi, legnagyobb ereje: felébresztik szívünkben a szunnyadó szeretetet, amivel jobbra tesznek bennünket. Az ő legnagyobb csatájuk ez, amelyet az ember minden rosszra való hajlandóságával szemben diadalmasan nyernek meg.

Mindszentek délutánján, őszi sírkertet járva, így melegszik a magános sétáló szívébe rég ismerős halottainak emléke. Finom pára-fátyol vonja be a novemberi temetőt s lassanként a távolba feledkező méla tekintetet is. Mert — ahogy nem tudom ki mondta egyszer — az emlék vizivirág: gyökere könnyekből táplálkozik. A könny pedig nemcsak a szemet, hanem a lelket is tisztábbra fürdeti. Ezért kerülnek ilyenkor közelebb hozzánk a tiszta halottak, akik már semmiről sem tudnak, semmire sem emlékeznek. Az ismerős és ismeretlen „sírok miriádjai”, akik némán is parancsolnak az élőknek: térde előttünk!

S az élők teljesítik parancsukat. Legkivált ezen a napon, amikor mindenki érzi a temetői lélekjárás kísértő varázsát. Amikor mindenki önkéntelenül rátalál (legalább gondolatban) arra a sírra, amely előtt jól esik térdet hajtania és elmondania a hant alatt lakóért egy csöndes, őszinte imát. Egy áhitatos, egyszerű röpke „fohászt — amelyet talán majd értünk is mond egyszer valaki — a névtelen polgárért és névtelen katonáért, aki egykép hős volt, mert hiszen *élt* és kitarított bátran mindhalálig. Egyik a tűrő, másik a küzdő és önfeláldozó hazaszeretet harcemezéjén. Valami nagy tartozás van itt, amit törleszteni kell: pótolni sok elmulasztott szeretetet, ha késve is, tán mégse későn.

Halottak éjszakáján, magyar éjszakák fekete csendjén, sőtétben maradnak idén a magyar temetők. De az érzéssel telt szívek annál csodálatosabban világítanak. Magasra csap belőlük a hálás kegyelet szerető lángja, latatlanul is beragyogva sugaraival az ősi magyar földet mindenütt — „hol sírjaink domborulnak”.

A teniszparti fontosabb volt?

IRTA VAJNAINÉ TÖRÖK JÜLIA

— Klárka! Szabad?

— Jaj, de örülök, hogy elkért Gyurka! Magának megmondhatom, már nem bírok táncolni! — Egy körülrajongott házikisasszony, az bizony kijárad!

— Nézzé csak Gyurka! Jutka már megint ül. Nem értem, fiúk, miért fűködöznek mindig Jutkától, olyan kedves, helyes lány! És milyen csodásan énekel!

— Ha mindig énekelne, nekem is tetszene, de mindig olyan komoly és egy kicsit, hogy úgy mondjam, csunyaéka! Maga mellett, Klára... — Maga hízelgő. De ha Jutka éneke tetszik, menjünk, kérjük meg, hátha énekel... Mit bússz, Jutka! Miért nem táncolsz?

A leány elpirult.

— Nem bússol és azért nem táncolok, mert éppen most nincs táncosom.

A főhadnagy udvariasan hajolt meg előtte: — szabad, Jutka! — Nem, nem, köszönöm, tudom, maga nagyon udvarias, hiszen ma már többször felkért, de most nem akarom zavarni magat... Klára nézett: — majd máskor.

— Ahogy parancsolja!

— Jutkám édes, ha már nem akarsz Gyurkával táncolni, énekelj nekünk valamit!

— Mit énekeljek? — kérdezi halkán Jutka Gyurkától.

— Amihez éppen kedve van! Mindegy!

— Szívesen hallgat engem?

— Hogyne! Persze, nagyon!

— Akkor élnekelem Solveig dalát. Jő? — Jó, énekelje, de utána valami vicces modernt is, mert azokat én jobban szeretem. Jutka elindult a zongorához, a főhadnagy bosszúsán nézett utána. Mi a csodát akar vele ez a kislány! Úgy néz rám mindig, mintha valami nagyon szépet szeretne mondani. Nem is tudom, miért nem udvarol neki valaki, hiszen egész énsin gyerek!

— Klára! Gyerünk már! Tiszor indulnak!

— Mindjárt! Várj még egy kicsit, nem látod, milyen izgalmas! — Jutka nem látott semmit, csak a klubház homlokzatán az órákat, ami haladt... haladt. Klára! Elkéssünk! — Mindjárt... most nem tudom itthagyni! Ne ölj már, Csunyaéka! — Ki a Csunyaéka? — Te! Gyurka nevezett el! — Persze, Gyurka! Istenem! Ez a Klári milyen szívtelen! Gyurka indul a frontra, talán már el is ment és ő nem tudja itthagyni a teniszmérkőzést. Klári! — Ne üldözz! Itt a virág, itt a cigarettá, szaladj, addig beszélges vele, mondd, mindjárt jövök én is!

Jutka már rohant is a Délvasútra. Csupa virág a vonat, a katonák. Merre lehet Gyurka! Szaladgál a búcsúszkódók közt, végre meglátja Gyurkát egy öszhajú hölgy társaságában. Ez csak az édesanyja lehet, gondolja Jutka. Gyurka beszél a hölgyhez, a hölgy simogatja Gyurka arcát, de annak szeme mindig a bejáratot figyeli: — hogy várja, sóhajítja Jutka, mennyire szereti. Nem mer egyedül odamenni a főhadnaghoz, nem meri neki megmondani, hogy akit annyira vár, az nem tudja itthagyni a teniszmérkőzést, mert nagyon izgalmas.

Indul! Vezényiszavak, a katonák felszállnak, egy pár tiszti van még lent, köztük Gyurka is, aki még mindig a kijárat felé néz. Jutkának teli szalad a szeme könnyvel, — nem bírok így elbújni tőle, egy kézfogás, egy búcsúzó nélkül! Gyurka! Gyurka! — rohan hozzá. — Isten velem! — Csunyaéka! szalad ki a szó a főhadnagy száján, és karjába szorítja Jutkát. — Isten velem! — és rászorítja száját a leány szírástól elgöbrült szájára. — Indul! — Gyurka celereszt Jutkát és édesanyját öleli. Isten veled, drága édesanyám! Jutka csak bámul, kezében a virággal. — Gyerünk kis-

lányom. Nem ismeresz engem ugye? Halassyné vagyok, Gyurka édesanyja: én már ismerlek, a fiam sokat irt rólad, Klárkám, irta, hogy szerettetek egymást. — Én nem vagyok Klári, én Klári barátinói vagyok, Csunyaéka. — De szép neved van lelke, ugyan ki keresztelt rá? — A néni fia! — Ó, a haszontalan! Majd megszidom érte levélben! Hát az a másik, az a Klári hol van? — Mindjárt jön! Még nem ért véget a teniszmérkőzés, de biztos mindjárt itt lesz, igen, már jön is, ott szalad már! — Hát csak szaladjon ide lelkem, én nem vagyok rá kíváncsi! Isten veled Csunya... mi is a rendes neved? — Jutka vagyok, Mándoki Jutka! — Isten veled, Mándoki Jutka! — Intett egy taxinak és beszállt.

— Elkéstem, ugye, elkéstem, lihegte Klári. — Tíz percet. — Ez hallatlan! Mit bambulsz itt mellettem? Miért nem beszélsz? Mit üzent Gyurka! Nagyon haragudott rám? — Nem üzent semmit és nem haragudott — utgotta Jutka és keztyűtlen kezét végighúzta száján, ahol még mindig parázstolt a csók, az az édes, boldogító, fájdalmas, szomorú búcsúcsók. — Ki volt az a néni, aki taxiba ült? — Gyurka édesanyja. — Örület, hogy nekem milyen pechem van! Most vele se találkoztam! Na, nem baj, majd írok mind a kettőnek.

— Kislányom, miért nem énekedsz te mostanában? Miért vagy mindig egyedül? És miért nem csinálsz valamit a katonáknak, a katonákért? — fedte Mándokiné. Jutka felébrett álmodozásából anyja szavaira és olyan komoly munkába kezdett, hogy csak bámulták, mennyi munkakéde, munkabírás lakozik a fiatal leányban. Mindenütt ott volt, ahol a katonákért tenni lehetett valamit. Szép hangzáért minden műkedvelőadásra meghívták, később a Vörös Kerest előadásain is énekelte, amit a rádió közvetített. A kis csunyaéka az áldozatos munkában kivirult, megszépült. Klári gyanakodva figyelte és egyszer, mikor kisasztalán meglátta Gyurka lapját, szemrehányásokkal illette: — Sohase hittem volna rólad, hogy ilyen alattomos vagy. Jól tudod, hogy Gyurka és én szeretjük egymást, minék igazatsz neki! — Hát ti leveleztek? — Klári fölényesen válaszolt: — Úgy tudom, hogy a völégényjelölték irogatni szoktak a menyasszonyjelölteknek! — Igazad van, persze, ostobaságokat kérdezek. — És többé nem irt Gyurkának.

Jutkánál éppen kötődélután volt, mikor Halassyné felkereste. Izgatottan vezette be szobájába, érezte, hogy Gyurkával valami baj történt. — A fiam, itthon van... két hete... a helyőrségbe fekszik... mindkét szeme... — Irgalmas Isten! Azonnal hozzá... — Ne menj kislányom, rajtam kívül senkit se tőr maga mellett. Egy héttel ezelőtt megoperálták. Hát héttel sötét szobában, kötéssel, mozdulatlanul kell fekdünie. Csak akkor tudjuk meg, mi lesz vele. Még öt hét! — Hogy viseli Gyurka ezeket a nehéz napokat? — Az én szép, erős fiam teljesen össze van törve! Nem érdekli senki, semmi. — Klári sem? — Egy szóval sem említi soha. Ma délután álmában azt utgotta, Csunyaéka... Kikerestem a címed a telefonkönyvben és eljöttem, próbáld meg, gyermekem, hátha veled szóba áll, de ne haragudj, ha visszautasít.

Jutka minden délutánját a beteg mellett töltötte. Előinte nem beszélt hozzá a főhadnagy, de a leány anyni türellemmel, olyan tapintattal, ahogy kedves, bohó vidámsággal vette körül, hogy a katoná kedvéért érdeklődni az élet, a mindennapi dolgok iránt. — Ma ra-

gyogó napsütés van, ugye? — kérdezte, mikor a leány leült ágya mellé. — Igen. Honnan tudja? — Megéreztem a hangjából, Csunyaéka. — Szép a Tabán? Arra jött, ugye? — Igen, de miből gondolja? — Érzem a ruháján a Tabán virágainak illatát. — Gyurka! Klári értesíteni kell, hogy itthon van. — Nem akarom! Senkit se akarok magam körül, csak anyámat és magat! Várjanak! Majd, talán akkor, ha én is láthatom őket...

Letelt az öt hét. Elérkezett a rettegett és mégis nagyon várt nap. Halassyné és Jutka már kora reggel a kórház kápolnájában voltak. Szigorú utasítás kaptak, hogy itzenkítő előtt a beteg szobájába nem lehet bemenni. Halassyné már négy órán át térdelt az oltár előtt. — Néni kérem, menjünk, mindjárt dél. — Nem, még nem! — sirt fel kétségbeesetten az anyja. — Száz Máriám, tégy csodát, adj tudást a tanárnak, engedd, hogy az én szememet... hisz előttem, a Te szent Fiad előtt nincs lehetetlenség... az én szememet odaadhassa, átültethesse a fiamnak. — Jutka erőszakkal átkarolta és vitte ki a kápolnából. — Edes néni, legyen erős, megsejti az Isten! — Fiam, én erős vagyok. Én anyja vagyok. Nekem ő vakon is az marad, aki látón volt; az én drága szép, nagy kislám. De ő, ő hogy tudja elviselni! Önéki elég lesz-e az én szeretetem, abban a mélységes sötétségben? — Ha nem látna többé soha, akkor itt vagyok segítségnek én is — utgotta Jutka. — Akkor talán én is jó leszek neki. — Gyermelem, kislányom, köszönöm! — Egymást átölelve álltak a betegszoba ajtajában és egyik se mert beynitni, a kilépo kedvesnővér majl feldöntötte őket. — A doktor urak most mentek el, tessenek bemenni, a főhadnagy úr már nagyon türelmetlen! A szoba világos! — Fiam! Egyetlen fiam! — rohant az ágyhoz Halassyné. — Anyám, drága jó anyám, én olyan boldog vagyok! Láthatom végre, hogy Csunyaéka milyen szép! — Szegény kis Csunyaéka, sápadt, megfogyott arcával, csapzott hajával, mélyenárkolt szemekkel csak állt az ágy előtt és nézte az ő katonáját és csodálkozva kérdezte: — Jól lát maga engem, Gyurka? — Hát már hogyné látnám, mikor az egyik szemem szabadon van. — És a másik? — kérdezte egyszerűen. — A másik, az még bizonytalan. Az orvosok biztatnak, valamennyire az is rendbe jön. talán. De hát fontos az? Ugye, édesanyám, magának nem fontos? — Fiacskám, hiszen ez sokkal több, mint amit vártam! Megyek, megkeresem az ezredorvost, beszélnem kell vele. — Gyurka! Most már semmi akadály, hogy Klári értesítem a dolgokról. — Csunyaéka! Felelj nekem azonnal és őszintén, miért akarsz engem mindenáron Klári nyakába varrni!

Jutka meglepődött a kemény hangtól és a tegezéstől. — De hiszen a titkos menyasszonya, levélben elígérték egymásnak!

— Nekem nincs titkos menyasszonyom és én csak az anyámnak és nekem írtam levelet, de te az utolsó két hónapban nem válaszoltál. Szép volt ez tőled? — Csunyaéka az ablak elé lépett, hogy Gyurka ne láthassa az arcát.

— Ha nem jössz vissza ide elém, felkelek, pedig az orvos háromheti mozdulatlanságot írt elő a másik szemem miatt.

— Az Istenért, meg ne mozdulj! — ugrott az ágy elé Jutka, ijedteben visszategezve Gyurkát.

— Miért sírsz? Nem szeretsz?

— De igen! Amióta élek!

— Ne fullants, hiszen csak három éve ismeresz!

— Azóta élek...

A főhadnagy szeme elhomályosodott. Megfogta Jutka kezét és eltakarta vele könnybeborult felszemét. — Csunyaéka, kicsim! — utgotta — Én csak azóta, hogy elbúcsúztam tőled a Délvasúton. Azóta a völégényvéd vagyok és nagyon... nagyon szeretlek...

ISTEN VELED, TAMARA!

IRTA FARKAS ISTVÁN

Vad szelvéhar süvöltött el a Fehér Hegy, más-ként Elbrusz ötezerhatszáz méteres szikla-óriásai fölött, azon az éjszakán, mikor Brennberg hadnagy, a vakmerő hegyivadász, aki megmászta már a Himalája ormait is, — fátáradhatatlanul tört előre a holdvilágos éjszakában a hóban, hogy még reggel előtt elérje a Kazbek oldalát, ahol Kokula, a híres kolostor emelkedik, a sziklákhoz ragasztva tornyait és bástyafalait.

Mögötte negyven, minden kalandra kész harcos sikkolt a sítalpakon. Mindnyájan tudták, hogy minden szikla, csemegevsz bokor mögül ezer halál leselkedik, ezért lapulva igyekeztek előbbrejutni a lehetetlen terepen.

— Mégis csak örültesz, amire Brennberg vállalkozott — mondotta egyik törzstiszt az karszárhoz, aki libegve loholt mellette. — Ha el is érjük a kolostort, vajjon mit örünk vele? A csapatok nagyon távol vannak és valahol Ueskulánál táboroznak. Mire elérnek bennünket, ki tudja, megtalálják-e a csontjainkat is!

— Brennberg hadnagynak valami magányúje van abban a kolostorban — válaszolta a másik —, magam hallottam, hiszen ott ültem a telefonnál, hogy örnagynak semmi áron nem akart belegegyezni ebbe a kalandba. De a hadnagy azt jelentette, hogy ahová tartunk, oda a vörösök soha a lábukat nem tették, általában senki se jutott el a kolostor belsejébe, mert ott furcsa emberek élnek. Hallottál már valamit Tamara királynőről?

— Nem én. Tisztelességes kádármester vagyok otthon s három évvel ezelőtt keveset érdekelt, hol a Kaukázus s mi van rajta.

— Nos hát, idehallgass. Valamikor a tizenkettedik században ezen a vadvidéken egy csudaszép királynő: Tamara uralkodott. Csupa egészséges vad hegyilakó népesítette be a Kaukázus szakadékeit. De akárhogy is éltek, akármennyire is verekedtek egymással: a hegység egy pontja felé mindnyájan tisztelettel tekintettek. Ez a pont ama kolostor, ahová most tartunk. Ott élt a titokzatos Tamara, akiről az a hír járta, hogy az istenek legszebb leánya s mint ilyenek isteni hatalma van. Néha egy-egy törzsfőnök, hatalmi örökletében, szembehelyezkedett Tamarával. Ezek egytől egyig elpusztultak.

— Ez mind szép, barátom, de mi köze mindchhez a mi vállalkozásunknak?

— Várj! Itt, ahol most járunk, állítólag itt kötött ki Noé bárkája. Ebből is láthatod, hogy nevezetes tudnivalók híjján vagy. Ami pedig a vállalkozást illeti: hallottam, amint Brennberg hadnagy a telefonba mondotta: a kokulai kolostorban olyasvalaki él,akit én nagyon jól ismerem! Ezzel a valakivel szeretnék mielőbb beszélni. Vállalkozásomat tekinték felderítő útnak s csak az a kérésem, hogy ezt az utat én tehessem meg!

Schol nem mozdult semmi. Csak a szélkavarta hó porzott a katonák mögött. És a hadnagy, mintha valaki kergette volna, egyre erősebb tempót diktált.

— Nem hiába járt a világ tetején, de tud is, — lihegett a katonái csodálattal s amennyire tehetők, a nyomában maradtak.

Egy percre sem állt meg az elől loholó ember. S úgy hajnalban, mikor a hold már eltűnt a készült nyugaton, a távolban megállt a sötét pont. A megerőltetéstől reszketve csatlakoztak a hadnagyozhöz a hegyivadászok. A hadnagy kinyitotta jobbját a hegyek felé.

— Ott... akinek jó a szeme, láthatja a bástyákat...

Alig láthatóan mutatkozott meg a távolban, a hold fényétől megvilágított bástyák mögött

egy sereg torony, amelyek egyikében sárga pont csillogott. Lámpa!

— Itt nem kell már ellenségőt tartani, — magyarázta Brennberg hadnagy. — S most tartarunk haditanácsot, fiúk. Az az érzésem, a kolostorban nagyon jól tudják, hogy jövünk! A várkapu előtt rajvonalba sorakoztak. Én behocsajtatást kérek. Úgy tudom, a kolostorban csak nők laknak, nem biztos tehát, hogy beengednek. Ez esetben, ki ahogy tud, úgy jut be a falak mögé. Ha valóban nincsenek ott katonák: egyetlen puskalövés el ne dördüljön! S bármilyen történjék, nem szabad ellenkezni. A kolostor szent hely s lehet, hogy a benne lakók egészen másként élnek, mint mi. Viselkedjétek tehát úgy, mintha templomban lennétek, de nagyon vigyázzatok minden lépétekre! Most pedig: irány a torony!

A holdfényben fűdő hósvatagban csal a távolságmérés, hamarosan kiderült, hogy sokkal közelebb voltak a kolostorhoz, mint hitték volna. Már másfél óra múlva kibontakozott előttük a hatalmas építmény. Óriási épületek oszlopok terraszok, mintha az egészét a mögöttük terpeszkedő fekete bazaltból vágták volna ki... és arról a kis sárga fényről kiderült, hogy erőteljes lámpa, amelynek világossága körbejár, mint a tengeri világító-tornyoké. A felemelkedői hősök csakhamar a bolthajtásos kapu előtt állottak és várták, mi lesz. Amelyik pillanathon Brennberg hadnagy hozzá akart nyúlani a hatalmas kopogóhoz, a kapu szárnyai önmaguktól szétnyíltak s mögöttük tágas, oszlopos udvar vált láthatóvá.

Egy szál ember, magas, karesu, prémeckebe öltözött ember baktatott feléjük, világító lámpáját lobogtatva!

Mikor a katonák elé ért, mélyen meghajolt. A hadnagy arca elé emelte lámpáját, majd anélkül, hogy megszólalt volna, intett: kövesék. A katonák összenéztek. Egyikmásk kezében kissé megemelkedett a kitiünő géppisztoly. De Brennberg egyetlen pillantására visszaesztatták a felig kiemelt fegyvereket a tokjaikba és követtek hadnagukat, aki az ismeretlen nyomában végigballagott az udvaron s annak tulsó végében egy tornácélfolyosón, majd bejutottak egy hatalmas terembe, amelynek finom kőpadlóit holdfény világította meg. Az ismeretlen újabb folyosóra vezette a társaságot és egyenként beszállította őket egy-egy díszes szobába. De mielőtt az utolsóval is végzett, szolgák jelentek meg, ezüstedenyek gözölgő tartalmával: a legfinomabb feketekávéval. Schumann, a törzserőster oda is szolt a nesztelen, néma kiszolgálónak:

— Ez aztán a remek szálloda, barátom! Még a szivar sem hiányzik a fekete mellől! De hiszen te nő vagy, teremtette! Jöjj, adok egy puszit, galambom!

A „szolga” azonban eltűnt a kőüvesztő valamelyik homályos oszlopa mögött és nem mutatkozott többé. Helyette mások jöttek és hófehér öltönyöket tettek le a katonák elé. — Ezt nyilván azért hozták hogy átöltözzünk, — vélte az erőster, — óh, ezek a papusok! — Remekművek voltak azok: leheletkékony bőrből valók, pompás himzessel... és a németek nem sokat gondolkodtak. Átöltöztek a bő, puha, meleg gyapjutmunkákba s úgy érezték, mintha fázott-ázott testüket villamosáram hőseje járná át.

Brennberg a folyosó végén várakozott furcsa öltönyébe burkolózva: mi lesz? Nem sokáig várt, mert most mintha a föld alól toppant volna elője: felhúrulás, kékszegélyes talárba bújt valaki jelent meg előtte.

— Tamara királynő lelke üdvözöl itt, idegen,

— szólt meg kifogástalan német nyelven, — és a nagyszonyú azíránt érdeklődik, kézszen vagy-e arra, hogy megjeleness előtte? Ha igen: jöjj utána...

A taláros nő csudaszép volt, beszédéből pedig kiértett, amit ő már régen tudott: a kolostor lakói eleve értesültek a katonák közeledéséről. És a hadnagy, akinek útját már a bontakozó hajnal világította meg, ámulva csudálkozott a kolostor roppant gazdagságán! Ezüst-lappalok kirakott falak, óriási értékű szobrok egyik teremben, amelyen áthaladtak, sokezer-kötetes könyvtár, másutt csillagászati műszerek... de mindenütt meglátszott a női kéz finom nyoma, a női rend azonnal észrevehető műve, az alig érzékelhető finom illat töltött be mindent és a dermesztő, haves hajnal sem győzedelmeskedhetett a zárt terem simogató melegén, pedig kályhának nyoma sem volt semerre.

Végül is szétnyílt egy ajtó két óriási szárnya. És halványzöld fényt terjesztő lámpák alatt, szőnyegekkel takart széken ülve, sohasem látott szépségű nő alakja bontakozott ki a férfi előtt. Az, aki a hadnagyt idévezette, az ajtóban eltűnt. Azok, akik a nő lábainál ültek, felemelkedtek. És Brennberg szétártá karjait valaki felé, aki a királynő oldalán állt és lát-szólag tudomást sem vett a férfi jelenlétéről. — Magda! Magda! Tudtam, hogy itt él! Nem hittem el, hogy elpusztult... nem hittem soha! Itt vagyok!

De aztán észbe jutott, hogy legokosabban tesszi, ha elfojtja indulatait. Hirtelen ellehallgattott, mélyen meghajolt a nő előtt, aki külsősegeiben is kiemelkedett a többi közül. Aztán, zavarában, mit is tehetett volna egyebet: összecapta a bokáit és szabályszerűen bemutatkozott. És a nő mosolyogva nyujtotta feléje szikrázó gyűrűkkel terhes finom kezét.

— Éreze jól magát nálunk, hadnagy úr! Ön az első férfi, aki ebben az épületben évszázadok óta megjelent. Ez a ház az istenek háza. Nálunk is vannak férjes nők, de ezeknek a férjei a kolostoron kívül laknak. Mint észrevettem, valakit ismer közülünk... Pihejzen is ha majd kipihente magát, kérem, tartson nekünk előadást arról, ami a világban történik... — Asszonyom... ön hibátlanul beszél a nyelvünkön... — rebegte a hadnagy.

— Őt esztendővel ezelőtt kezdtem a tanulást s mondhatom, a tanítónom nagyon ügyes volt... Ismét a kezét nyujtotta. A kihallgatásnak vége volt. És Brennberg, miközben a pillantása talákozott valakiével, visszavonult. Szívében az öröm lángjai égtek. Izgatottan itta meg reggelit, aztán végigdőlt kényelmes heverőjén és mély álomba merült. Ebből az álomból látma zavarta fel:

— Nem igaz! Ne mondj nekem ilyen badarságokat! Hiszen egészen fiatal!

— Hallgass! Tamara csak egy volt és ez nyolcszáz esztendővel ezelőtt született!

Brennberg felugrik... átszalad társaihoz... a két erőster az ablaknál áll... ő is lenéz az udvarra s látja, hogy a királynő, akivel alig félóraja beszélt, ott lépked az oszlopok között fiatalon, frissen, ruganyosan! Hogyan lehet? Tamara, a nyolcszázéves nő? Hiszen oly szép, oly ifjú, mint akármelyik húszesztendőes leány! S ez a kérdés valószínű forradalmat okoz a német katonák között!

Aznap este a hadnagy elhatározta, hogy az egyre izgatottabbá váló legénységét megnyugtatja. Már azon volt, hogy kihallgatást kér. De ekkor bejött hozzá egy szép sudár teremtés, akinek kerek, piros arcáról első pillantásra le-
rített az egészséges georgiai faj üdesége. A nő

szótlanul intett. Brennberg már ismerte ezt a szokást. Nyomom követte a leányt s néhány perc múlva körülalák bástyaszigetében állt. De nem sokáig. Mert már a karjaiban volt Tamara királynő egyik nőtársa, a magányosan és esendően éveket eltöltött leány, akit a hadnagy első pillantásra megismert...

— János...

— Magda... Magda...

— János... őrizkedj Tamarától... kérvények, ne menj a közelébe... látam, megretszeltél neki. János... ez a nő maga a halál, én tudom, hiszen itt élek vele öt esztendő óta...

Brennberg úgy állt ott, mint a szélütött. A szép Magda, aki valamikor jóformán rá sem nézett, aki csak hidegen fogadta közelését, mert hiszen Brennberg csak kis tanítócska volt, Magda apja pedig gazdag titkos tanácsos és nagykereskedő... most a karjaiba borul... mi történhetett itt? Annakidején az egész város a tanítón nevetett, mert olyan székér után szaladgált, amely fel nem vehette soha... s egyszer Magda az édesapjával nagy útra indult... valami bányatelep megvételéről volt szó a Kaukázus déli lejtőin... s a két ember nyomtalanul eltűnt... egy utánuk nyomozó világhírű utazó hozott egyszer hírt, hogy van a Kaukázusban egy kolostor, amelyet Kukulának hívnak... s azt állította, hogy látta Magdát... persze, kinevették... és a hír, ime, igaznak bizonyult!

— Beszélgezzünk, Magda, de kérlek, mondj el mindent...

Leültek egymás mellé. S a szép leány nem kérte magát készter.

— A hegyekben graz utonállók kezébe kerülünk... mondtotta, — apámat lelőtték. Engem becipeltek Ucskulán községbe. Megtudtam, mi lesz a sorsom. Rettenetes jövő várt rám! Mit tettem volna? Inkább a biztos halált választottam. Megszöktek, négy napig vándoroltam anélkül, hogy emberrel találkozott volna. S itt, a sziklák között elfogyott az eröm. Lerogytam és elaludtam abban a tudatban, hogy vége mindennek... s mikor felébredtem, itt voltam Tamara mellett! Megtaláltam s azóta itt élek... óh, mennyit gondoltam rád, János! Mennyire beláttam, jobb lenne melletted a kis tanítólakban... de hát Tamara oly jó volt hozzám, hogy lassankint beleszoktam a környezetbe, amelyből kizárják a férfit... de ez csak látszat, mert Tamara, akinek őse egyesítette valamikor a Kaukázus törzseit, szintén csak nő, fiatal leány... és én tudom, mennyit sirt valaki után, aki nem jött el ide... Téged várt ez a leány! Te vagy az első, aki ide férfit lértébe behathatott... mennyit vártalak, János... tudtam, hogy a kis fizetésedből sohasem telik arra, hogy eljöhess ide... azt sem tudtam, eljuttat-e a hírünk haza...

— Ha nem lettem volna katona, sohasem juthattam volna így messzire, — rebegte a férfi. — De most itt vagyok... és... és...

— A királynő hivatja, — jelentkezett az ajtó keretében egy küldönc.

— Mindjárt jövök, — válaszolta a hadnagy. — Készülj, Magda, az utazásra... csak azt mondd meg: hány éves ez a Tamara?

— Tizenkilenc! De egyenrés leszámazottja az igazának, aki sokszáz évvel ezelőtt itt élt... a szülei már régen elpusztultak... itt ugyanis az a törvény, hogy a királynő csak harminc éves korában köthet házasságot azzal, akit a papnői hoznak eléje... Tamara apja például francia volt, nagyapja hollandus... de a férjét, mihelyt utóda született, megölik... vigyázz, János...

Brennberg kiáltása harsogott a folyosón. A katonák pillanatok alatt előkerültek, de immár kevesen egyedül. Tamara királynő papnői... valamennyien kíváncsiak voltak arra... mi is történt a világhán... s a hadnagy az egész csapatával jelentkezett Tamara előtt. A világszép leány ijedten fogadta.

— Tamara, a játéknak vége, — szölt rá erőlyesen a hadnagy. — Tudom, hogy számodra

ez a pillanat nem a legkellemesebb. De én katona vagyok s nem azért jöttem, hogy ebben a puha fészekben ellustuljak. Tamara, mi most háborúban vagyunk. Te nem tudod, mi az. De hobbom kell.

— És én... én... egyedül maradok itt? Férfi, nines szívem? Tekints bele családod történetébe. Elődeim itt születtek, itt haltak meg. De én más vagyok! Nem tartok igényt a címeimre, vagyonomra! Látni akarom a világot, érezni akarom az életet, menni akarok innen! Nem akarok megérteni engem?

— Nem érthettek, Tamara. Én messziről jöttem... és megtaláltam valakit, akit oly sokáig kerestem. Ezt neked kell érezned leginkább! Nincsenek az életben természetfölötti dolgok, olyanok, amelyek megoldhatatlanok lennének, kivéve az isteni magasságokat. De te nem vagy sem Isten, sem királynő, hanem csak epedő, életre szomjas kislány vagy. Tamara. Tehát mégis csak megértelek. Én most elmegek egyik nőtársaddal, aki az én véremből való vér és akit csak az átkozott pénz szakított el tőlem. Láthatod, Tamara, hogy a Mindenható tekintete csalhatatlan. A Mindenható ereje és akaratja összehozza az embereket, akiket egymásnak teremtett.

— Ne menj el... hadnagy...

— Majd ha a háború során a te kolostorod is megismeri a német katonát, mert hiszen idejünk előbb vagy később, te is megtalálsz, aki után vagyódsz. Addig csak maradj magányosban. Légy nyugodt: élményeimről jelentést teszek főlfttesimnek és azok sietve segítenek, hogy kiszabadulj ebből az aranyodulból, amelyhez képest az én kétszobás lakásom valóságos álompalota. Várj addig, királynő. És most bocsásd el alázatos szolgádat békességben: hadd jöjjen velem.

— És ha... — villant fel a Tamara szeme.

— Akkor megszólalnak a fegyverek és ez a szent hely vért iszik, Tamara.

— Hát akkor... menjetek. Az, aki mindennek parancsol, őrizem meg téged és szerelmedet... Isten legyen veled, hadnagy...

— Isten veled, Tamara... és a viszontlátásra Németországban!

A hadnagy vigyázba vágta magát, megcsókolta a finom kezét és távozott. És egy órával ezután valahonnan a hósviatagból különös rádiójelentést kaptak a német csapatok főparancsnokására a távirások: „Felderítés sikerült — útna vagyok visszafelé — küldjétek élem hordagyat meleg takarókkal és élelmet — fehér nőt hozok — a menyasszonyomat...”

— Ez a Brennberg vagy megbolondult, vagy tréfát űz velünk... — dörögött az őrnagy — de azért csak küldjén ki elje egy felszáradot — intett beosztott tisztjének. — Brennberg nagyon szereti a csokoládét. Küldjén neki hat táblára valót és takarítsa ki a század lakását, elvégre vendéguink érkeznek...

HÜGOMHOZ MEGYÜNK

Úgye mondtam, hogy vár minket?

Mintha csak az ablak előtt állna,

nézzétek az ő kezével

intéget sirjáról a palma.

Gyászunk üszkén fehér füst száll,

sorra gyűjtünk száz emléket:

— azt a kis dalt hogy szerette

s a színekből a halványkéket.

Völégénye rámeveit,

mosolya még fáradt, kába:

— margarétából is vigyünk

beletűzni a hajába.

LIDITH JÜLIA

A szegénység szerencséje

HUNYADY SÁNDOR POSTHUMUS IRÁSA

Ötéves kis húgom játékeit nézegetem. A húgocskám gazdag. Csöpp kezén arany karóra. A gyerekszoba üvegszekrényiben szán, fényesen féllőtőzött baba. Kezembe vettem egy matyógabát, a ruhája igaz selyem, igazi himzéssel. És amíg forgattam, szinte járszadotom vele, fölmerült egy régi emlékem.

Pár éve már, hogy Budapest egyik külterületében, ahol az emeletes házak között már akadnak földszintesek is, az egyik kopott ház előtt meg kellett állnom. Megállított az egyik ablak.

A hában nem volt bolt. A földszintjén is lakások voltak. Utcái lakások, utcai ablakkal. Az ablakokon rongyos függöny, vagy inkább függőszeryű rongy, hogy ne lehessen belátni a lakások nyomorúságába.

Meggyezem, a kapu is elég szomorú volt, teliragasztva cédulákkal, amelyek nem kiadó szobák, hanem kiadó ágyakról szóltak. Hirdeteket olyan ágyat is, amelyből reggel nyolckor föl kell kelni, hogy más fekdühessék belé, valaki, aki északa dolgozik. Nem igen engedheti meg magának az ágy azt a fényűzést, hogy félnapig munka nélkül legyen. Ez az igazi betteljes gazdálkodás.

Hanem az ablak, amelyet emlegettem, csakugyan sztofasaró volt.

Egy karika, egy nagyobb labda, meg egy kisebb labda és egy kopott posztómedve volt kitéve az ablakpárkányra. Az ablak üvegére írkából kitépelt kockás papírlap ragasztva. Ez volt ráruva rondirással a papírra:

„Használt gyermekjátékok eladó!”

Gondolom, ez olyan mondat, hogy fölöstleges glosszákát jűzni hozzá. Mindenki érti, mi lehet mögötte.

Legalább nekem valóban elfacsarodott tőle a szívem, a szó reális, kínos értelmében. A torokban, az orromban, a gyomromban éreztem a tchetetlen szánakozást. Gyerekjátékok eladni! Mi let a gyerekekkel, akik a játék volt? Meghalt? Tönkrement? Elszegényedett? Reméljük, hogy csak megnőtt. Kinőtt a játékaiból, amelyeket etettek emlékébe kegyeletből és szeretetből. Most pedig a szükség parancsára eladják. És kinek akarják eladni? Itt, ezen a vidéken, ahol olyan lehellet jön a kapun keresztül, mintha avas mőkosnyúl savanyodna bent az udvaron. Micsoda gyerekek vesznek itt játékokat? Micsoda naiv lakás lehet a rongyos, vaksi ablak mögött?!

Ha jól megnézem magam, én sem vagyok más, mint jobbajta koldus. Ha két hónapig nem kapnék munkát, vagy valami betegség megakadályozna a munkában, fölfordulhatnék, mert semmi tehetségem nincs a munkanélküli jövedelemserzéshez. Hanem ezek a játékok igazán olcsók lehetnek. Pár fillér. Gondoltam, megveszem a medvét és ott helyben elajándékozom valamelyik utcagyerekeknek.

Megzörgettem az ablakot. Nem nyílt ki. Beementem a hába, a kapu alól nyílt a lakás ajtaja. Kopogtam. Hiába.

A sötét udvar végében mosott egy sovány asszony. Amikor már nagyon sokat kopogtam, mérgesen felűzött a teknőről és felém kiáltott:

— Nincsenek itthon!

Hát ez azt illyen szerencséje van a szegényeknek. Nem volt odahaza, amikor ajtaján zörgetett a vendő.



Légy te is nagyon boldog, Katus

IRTA IGNÁCZ RÓZSA

Bolondulási virágzott a hárs. Könnyű volt a lakodalmás ifjú párnak: az ő szerelmüknek első korszaka lezárult az esküvővel, az után kezdődökhöz éppen jól lelet a mámorító levegő. Am az aranyvirágzásban tobzózó szándokos ják alatt nem csak kettejüknek terültek meg a hatalmas lakodalmi asztalok. Földig sáhogó, jó-gazdasszony útaltá damasztabroszok, címeres ezüst evőeszközök, nagyonyakövebeli áttetsző porcellánok, szikrázó kristálycsodáktól roskadó asztalok körül hatvanan ültek: hatvan főnyi násznép, öreg nagymamától tizenégy éves sutgó leánykái, különböző rendű és rangú, mégis együvé tartozó rokon-vendégek.

Sok volna elszámolni őket. Onnan, az asztaloktól, ahol első selyemruhában büszkén és izgatottan feszítették két tejeles arcú, frakkos unokatestvér-vőfély között, nem is túlságosan jól láttam mindet. A „T”-alakú asztalok fölött holdfényű lampionok imbolyogtak, a hársjác ágán ránk kukkantak a reszketeg csillagok. A tányérunkon pirosló malac ropogós bőrre rápermetezett az illatos hárs mézédés pora s a hátunk megett, oszlopos háznak kiült, felvirágzott aifján át, a táncterem meglakított nagybébdőlben menyegzői bugyommal húzta a cigány. Cigányzene, pohárcsengés, koccánó ezüst, harsány pohárkőszönlök... Egyetlen kellemes, izgalmas, bizsergő zsongásban folyt össze előttem az egész.

Egy narancspiros lampion alatt, az asztalfőn, néha láttam Malvinka némém fehér játyokos, éllett menyasszony-arcát. Nagy, kék szeme csodálkozva nézett. Mint egy kis pilladt fehér galamb, járdant oldalát hajította a fejét, az ura felé. Arnold sógor keskeny, tonáros orrán aranykeretes pápaszemmel, szinte szigorúan ült, kassé összehonta szemöldökét és nézelt át a zsongó vendégcseregben, a távoli veteményeskert éjfeleke sötétjébe. Malvinka jobbján melán halgatott a nagytudományú esperes, aki eskette őket, Arnold oldalán a kis kövér esperesnő beszélt, beszélt, csobogva, mint a patak. Aztán születeink következtek, megilletődve és ünnepi felekedésben, majd a násznagykés és násznagyné. Az asztalfő két szélén két öregasszony ült. Talpig selyemben, csipkés főkötőben az egyik, ez volt nagymama. Arcán megdicsőült fény, mosolygó gödrök, apró kék szeme, mintha minduntana kacsintana. Úgy tetszett, hogy nagymama élvezte legjobban az esküvőt. Néha csücsörített jonnnyadt szájával, néha vete dádolt a cigánnyal.

— Figyeld csak! — sügta szemtelenül Gabi, a baloldali unokatestvérem. — nagymama menyasszonynak éri magát.

Az asztalfő másik végén, szigorú, kegyes arccal, karbatett kézzel ült apám öreg nénye. „Azért is” ráncolt selyemcsoknya volt rajta és melles kötény, mert ő egyszerű asszony, aki egész nap dolgozik, ezt az egész bolond nagy házat ő vezeti, ő irányította az egész lakodalmi parádét, ő forgatott pirosra harmincyolc kürtlőskalácsot. Ne hiúgye senki, hogy ő csak olyan ingenyeltő, mint a többi s ideül lakodalmazni! A „T”-alakú asztal belső oldalán ülöknek csak a hátát láttam. Ezek voltak a távoli, a pesti rokonok, ritka vendégek kicsiny erdőnyi városunkban, a nagy hegyek alatt. Egy ismeretlen pesti szépasszony-rokonnak madárfejűszeknyi virágosokor reszketett a bronzbőrösszini hája tetején s két pesti nagybácsi duruzsolt egyszerre a két butonos jülbé.

Gabi megszorította az asztal alatt a kezemet:

— Alakuljunk át száz lakodalmomá, te Katus!

— Hát az milyen?

— Egyet sznek, egyet táncolnak. Ne játsszék a cigány hiába.

— Utóégre vagy vidéken van az ember, vagy nem! — kapott az öleten Dezső, a jobboldali unokatestvér és összehajolt az asztalon át bályámmal. Pista bátyámnak jobban ragyogott már a szeme, mint a két főhadnagyi csillogja a katonaszabony gallérján.

— Honka! — hajolt a szomszédjához —, főbe-lövöm magam, ha öt percen belül nem ölelhetem át azt a lilionderekát! Kérvényt írunk az asztalfőhöz! — s nyomban írni kezdte egy kis papírdarabra: „Az ifjúság táncért eped, tisztelt felső ház...”

... A langyos éjszakában észveszejtően illatozott a kert... fehér liliumok versengtek a bódult hársról... Pukkantak a pezsgős dugók, gyorsárdást kezdett a cigány.

Malvinka menyasszony egyre pilledebben hajította járdát arccoskáját az ura felé; Arnold egyre merevebben ült az aszalfőn. A tudós esperes kis várat épített kenyérgalacsinból, a kövér esperesnő szája hang nélkül, önmagától nyílt és csukódott már, születeink egyre jobban kihűztek megukot, nagymama önmagával koccintott és a mellesköztes Anna néni azt mondta a frakkos és érdemrendes násznagynak egészen hangosan: „Iesz ám itt holnapután mosogató!”

Gabi, az eszeten, a nagybébdől parkettjén, pontosan a csillár alatt, megszorította a derekamat és a fülembé sügött:

— Szökjünk ki a gyümölcsösbe, csókolódzni!

— Nem!

— De!

— Nem akarok!

— Gyáva vagy!

— Nem vagyok gyáva, csak...

— Csak nincs. Mersz, vagy nem mersz?

— Merek, de...

— De nincs. Szeretlek.

— Nem igaz!

— Bebizonyítom.

Azt mondtam, hogy nem megyek, inkább meghalok. Ő magához ölelt, a cigány keringőbe kezdett és... ott álltunk a hátsó terrazon, a gyümölcsösbe vezető lépcsőn, két virágzó kaktusz-cserép között. Idéig a bolondul sig illatozó hárs volt a feletős, az esküvő, a lampionos félmohály. Én tizenhatéves voltam, ő huszonegy. A továbbiakért Anna néni a feletős. Ő nem bírta ki, hogy négy órán át semmit se dolgozzék, csak ünnepeljen. Egyszerűen felállt, otthagya a díszhelyet, hiába mérte végig anyám rosszaló pillantással.

— Utánanézek a parjénuk! — mondta jóhangosan. Végigsietett zörgő kulcsaival a tánctermen, át a terrazon, a konyha felé...

— Fáj! — mondtam éppen megdöbbenve, sápadtan az első csök furesa, ségyenteljes, meglepő, zavaró gyönyörűségében.

— A második már nem fáj, — sügta Gabi és hozzáhajolt.

— Kik ezek? Jesszus! Katus! — Anna néni sikított imig. Kulcsa ijesztően csörrent. Nem emlékszem, hogyan ugrottunk szét, Gabit kerestem, de már nem volt sehol. Anna néni feljött arccal, diadalmasan sarkon fordult:

— Egyszeren anyádhöz megyek! — sistergett és én szégyenemben, kigúlt arccal, reszketve rohantam le a lépcsőn, át a hatalmas gyümölcsösön. Első hosszú ruhám végighasította egy szilva, rohantam tovább, a világ végéig fut-

tottam volna... aztán a mi kis, külön világunk végén, az ottparti alsóketten, nekidőltem bögve a méhes falának. Nem tudom, meddig bömblöhettem, azt hittem, képzeldöm, mikor egy női hang azt kérdezte szépege:

— Te is?

— En is? Ki az?

Honka, Pista bátyám lilionderekú ideálja hüppögött a méhkas másik oldalán.

— Itt! — kérdezte sejtelmesen.

Könnycim felszikladtak meglepődésemben.

— Én ittam, — sőhajtott Honka —, öt pohár pezsgőt. Mit gondolsz, elég ez?

— Mire?

— Ostoba vagy! — kiáltott Honka —, tudd meg, hogy ittas állapotban a méhcsipés halálos. Meg fogok halni, most mindjárt. Kinyitott a kaptárt és bedugom az arcomat. De nehogy Pistának szólni merj! Hallod! Állsz meg azonnal!

Toporzékolt, csak úgy hersegett rózsaszín-selyemcipős lába alatt a jóveny. Dehogy álltam meg, rohantam Pistához egyenesen. Valamit tudtam róla, hogy Honka szegény és főhadnagyi felesége szegény lány nem lehet. Valami borzalmasan szépét gondoltam. Talán életet akartam menteni, úgy rohantam. Az egyik vendégszoba kertre nyíló ablaka alatt megtorpanam, ott állt Pista, bent lámpa égett. Tiszán láttam, hogy a virágloronyfejú pesti asszony hajol ki az ablakon. Pista furcsa módon kurtákat kacagott s egy szál violával csiklandozta a pesti asszony fitos orrát.

— Na, Pista! — kacagott a fitosfejű.

— Pista! — nyugtem két méterre tőlük, egy körteja mellett.

Ebben a pillanatban egy frakkos pesti nagybácsi lépett ki a terraslépcsőn a kertbe. Egyenesen a virágosfejű ablaka alá indult.

— Á, úgy, ó, pardon! — mondta kilenc r-rel.

— Kérlek, parancsolsz? — csapta össze Pista lakkcipős sarkait.

— Nem zavarnék...

— Rosszul itéled meg a helyzetet... Biztosítalak...

— Pista! — kiáltottam most már egészen hangosan. A szép asszony zörrenve csapta be az ablakot. A két férji egymás arcába hajolt.



Gólyanéni: ... No, kicsi, jó házba kerülsz! Gondos mamád puha fészekkel és ZÖRGŐ kelengyével vár!

— Kérlek! Nem korrekt! — recsegte a nagybácsi. Pista kiáltott, a pesti nagybácsi tálhalkan, tülsértően mondhattott valamit, mert Pista még nagyobb kiáltott, érthetetlenül, elcsukló hangon:

— Allok rendelkezésedre! — ezt sísteregte a pesti nagybácsi és sarikon fordult. Pista a falnak dőlt. Hozzárohantam.

— Jöjj. Pista, gyorsan, az Istenért, Ilonkát az izék, a méhek csipik haládra. Pista ránézett eltorzult arccal, aztán felkacagott:

— Te? Hát te mit akarsz?

— Ne kacagj, Pista. Baj van. Jöjj gyorsan. Ne nézz rám olyan furcsán. Én vagyok, Katus...

— Katus... — mondta Pista elkomolyodva. Megnézett. Csuklott egyet. Szép szeméi veszetül csillogtak, keskeny bajuszkája alól alkoholgőz szállt felém.

— Huhh... Katus... — csuklott — te vagy a testvérem tulajdonképpen, nem igaz?

— Pistaa... — reszkettem.

— Szóval te azt állított, huhh... hogy Katus vagy, rendben van. Megtántorodott, majd rámkiallott:

— Akkor állj szépen kettős sorfalat!

— Tessék?

— Huhh... Azt parancsoltam, hogy kettős sorfalat! Utóebgre a bátyád vagyok. Huhh... Fogadj szót... Úgy... Katus, jobbra, Katus balra, tisztelegj! — S a földrészegek merev, peckes léptéivel elmasírozott előttem...

Tépet ruhában, harmattól nedves cipőben, ijedten és borzosan támolyogtam be a táncterembe. Gabi kerestem. Gabi gyors csárdást táncolt a parkett kellős közepén, pontosan a csillár alatt. Kőrössy Babuci derekát szorongatta.

Lerogytam egy falmenti székre, a cimbalmos mögött, pontosan Dezső mellé, aki éppen verejtékes homlokát törülgette illatos selymekendőjével.

— Borzasztó egy ilyen vidéki esküvő, úgy-e, Katus?

Nem feleltem semmit. Annyi minden kavargott bennem.

— Nem szoknék ki egy kicsit a kertbe, Katus? — jolygatta Dezső. — Leróttam az összes kötelező táncokat, már az öregem is asztalt bontottak. Malvinkánk most öllökik át úti kosztúmba. Ora mulva indul a nászvoznat a méla Malvinkával és a savanyú Anzoliddal. Br... Hozzá tudtál volna menni, mondd, Katus? Na, kifössz?

— Nem, — morogtam kedvetlenül.

Dezső csúfolódott:

— Mengasszonyt akarsz búcsúztatni? Ilenék is. Utolsó pillanatok a leányzóban. Akarod nézni? Te, persze, belülről is nézhetéd, hogy kerül el főhéher fátyla leányi dnyán és hogy búvik asszonyos kosztúmba. Jelzem, én is meglesném. Na? Nem protezsálnád? Hátul a kertben, az ablakon át... Mamád, nagymama, Anna néni, most sűjűk az első asszonyi tanácsokat. Na, jössz?

— Hagyj békében, Dezső...

— Utálsz?

— Utálak, — mondtam nagy sóhajjal.

— Ez bosszút kíván, — nevetett Dezső, felugrott, karonyfogott.

— Nem táncolok, Dezső.

— Én se. Beszélni akarok veled. Jöjj ki a terraszra.

Sötéten Gabi felé pillantottam. Milyen szorosan fogja a Kőrössy Babuci derekát!

— Jó... — mondtam komoran. — De ha meg mersz csókolni, mint Gabi, hát úgy ponfonvóglak...

— Á! Hát Gabival csokolódzol?

— Haltgass!

— Te kis...

— Ki ne mond!

Dezső kihúzott a terraszra és felém hajolt.

Valaki vállamra tette a kezét. Nagymama volt. Teljes fekete csipkés díszében, mosolygósan, örökre kacintgató, vidám szemével.

— Katus!

— Tessék, nagymama.

— Jöjjen csak velem, édes onokám.

Kézen fogott. Végigtipeggett velem a táncolóknak között. Benyitott Malvinkához. Anyám és Anna néni éppen fátylaiból hámozták ki a menyasszonyt.

— Jöjjön csak, kellem, — csicsereggett nagymama, — úgy, úgy. Álljan csak ide, élém, kincsem. Tartsa csak ide a kis arcját, drágálatasam. Fiúkkal susmosolni a setét terraszon, mandhatam, szép dalag. Elfánni a kertben, mandhatam, még szebb dalag. Ahelyett, hogy ahogy jó testvéreknek illik, menyasszony nénijét siratná. Mandhatam, taknyos líánka vagy, drágálatasam.

Erélyes kis keze villámgyorsan mozdult s a csattanós pofon ott égett arcomon.

— Nagymama! — sikoltott Malvinka, — ne bánts!

Anyám megdöbbenésében lehúnta a szemét. Anna néni kárörvendve mosolygott.

Én zokogtam estem a Malvinka nyakába...

— Bocssás meg Malvin, igazán... Ma annyi minden történt, el is felejtettem, hogy a sok minden között a te esküvőd is ma volt.

— A pillét arcú Malvin felnevetett. Megsimogatott, megcsókolott.

— Az csak természetes, hogy elfelejtetted, — mondta kedvesen. — Értetek volt ilyen nagy esküvő, hogy ti jól mulassatok, úgy-e anyám? Én is egy esküvőt ismertem meg Arnoldot, tavalyelőtt. — Aztán a fülembé sügött:

— Légy te is nagyon boldog, Katus...

S oldalt hajított, fáradt galamb arcával könnyesen és hosszasan nézett réám. Már fején ült az első asszonyi kalap. Arnold útiruhában topogott a másik szobában. Apám nyitott be az ajtón, karján Ilonkával, akin egy méhcsípés se látszott, ellenben igen reményteljes mosollyal kapaszkodott az öreg karjába. Hogyan akadt rá öregünk, mi történt közben, nem tudtam meg. Nemsokára tizenkét kocsival, cigányszóval kísértük Malvinkát az állomásra. Külön kocsiba szállt az ifjú pár, egy egész másik kocsi töltötte meg az elutazók. A pesti nagybácsi és a kaszárnyájába induló Pista közös ablakból inteztetett. Gabi és Dezső az eszeres-pár feje felett lengte a búcsú-kendő, a pesti asszonyoknak a másik nagybácsi fogta felszállás-kor a karját... A közelvidékiek még három napig nálunk maradtak. Mire a harmadik harmincnegylekürtőskalács is elfogyott, ők is kocsira szálltak.

— Éppen ideje volt, — mondta Anna néni és számololni kezdett: huszonhárom törött pohár, kilenc fíndzsa füle nélkül s amit azok a sok népek megettek. Hat hónapra való nyomorítás!

Én csak annyit láttam megperzselt szívvel s halálgy emlékezetes első szomorúsággal, hogy közben teljesen elirágzott a hárs...

Szonett egy kis cselédlánynak

En a harmadik emelet, ő az első Szemben a nagy udvar másik felén. — A fák háttá szünetlen önti eső S a kis cselédlányn felpislog felém

Gyakran, ahogy az ablakon kihajlok... — Este nézem, megint eső esett

A nyári ég villámolt s felrohajlott. — Maga volt otthon s a kövezetet

Mosta kefével, térdét megfeszítve. Sűrölt, még a padlóit kiverte jény... Mosolyogtam, mert nem nézett felém:

A kefe oly szépen dalolt kezében — Tán meg se látott engem, ki e vérszben Rimbe öntöm munkája énekét.

HARGITAI ISTVÁN

Ha a szív csak szeret

Öreg asszony volt, de fehér haja és ráncos képe ellenére meglátszott rajta, hogy szép nő volt. Egyszerű ruhájában nem illett ugyan az első osztály fülkéjébe, de azért mégis finom jelenség volt. Az ellentét a vidéki szabású ruha és az első osztály között felült a bírónak, amikor a már induló vonal kocsi-jának ajtaja bezárult az új utas mögött.

— Ha egy másodpercet késik, akkor lemaradt volna — jegyezte meg Trevanton.

— Semmi jogom, hogy itt üljek, kérem — mondta az öregasszony bocsánatkéren. — Harmadosztályú jegyem van. A kalauz volt az, aki engem ide betölt, uram.

— El kell fogadni minden jót, ami az ember glébe hull — felelte a bírő. — Londonba utazik, igen? Bevásárol?

— Nem, kérem szépen, én a fiamhoz megyek. Két esztendeje már, hogy nem láttam. Azt írta nekem, hogy két hét múlva hazajön, de én mégis csak hozzá utazom, hogy meglepjem. Alf nagyon szereti a rózsát, ezért szedtem ezt a párat neki ma reggel. A rózsafákat maga ültette, mielőtt elment Londonba, szerencsét próbálni.

— No és sikerrel jött? — kérdezte a bírő. Az öreg hölgy bitetlenül nézte a fejét.

— Eleinte csak tudtolt nekem egy kis pénzt küldeni, uram, — felelte őszintén. — Egy-szer... csupán csak egyszer kaptam tőle valamit, négy fontot. Azt hiszem, akkor elveszthette az állását, mert hónapokig nem hallottam róla. Aztután azt írta nekem, hogy új állása van és hamarosan küld nekem egy pár shillinget. Az ő nyó fontja mentelt meg engem attól, hogy a szegényházba kerüljek, uram.

— És mit csinál a fia?

— Urasági szolga, kérem. Én magam nem tanultam valami sokat és így a főtisztelendő úr olvassa fel nekem Alf leveleit, uram. Nem akarta, hogy ma a városba utazzam, de amikor látta, hogy nem tud engem visszatartani, néhány sort írt a fiam címére és úgy vélte, ha ezt felmutatom, majd segítenek nekem, hogy megtaláljam a fiamat.

Kereségtel a tarsolyában és elővett egy levelet, melyet átnyujtott a bírónak.

— Talán tudja, uram, hogy ez hol-merre van? Nagyon gazdag uraság lehet. Azt írja, reméli, eleget tud majd felretenni, hogy nem egy kis otthon rendezhessem be Londonban.

Ha felpillantott volna, meglátta volna útitársának arcán a megdöbbenést, amikor ez a levelet olvasta. De hamarosan megemberelte magát. A levél a Wentworth-fegyházból jött. „Édes Anyám!

Gondolom, hogy már megtudtad az igazat, ez a gondolat nekem ugyan borzasztó, hogy ez így van. Remélem, hogy ezért nem fogsz elüzni magadtól. Mentségemre nincsen mit mondanom, talán csak azt, hogy London nem való egy falusi gyereknek és sok mindenben csalódtam. Trevanton ezért a legnagyobb büntetést szóta rám, hat hónapot. Két hét múlva kikerülök és hazamegyek. Édesanyám, az Istenre kérek, légy hozzám könyörület és ne üzz el!

Szerető fiad Alfred Helden.»

Trevanton egy pillantást vetett az asszonyra. A rózsákat rakosgatta és mozdulataiban volt valami meghiátó. A Helden nevű emlékeket idézett fel benne. Ő ítélte el a fiút, amikor kiderült, hogy tolvajok cinkosa. Még egy pillantást vetett a levélre és elolvasta a ceruzával alája írt sorokat:

„Aki ezt elolvassa, azt arra kérem, hogy meséljen valamit ennek a szegény asszonynak, ami arra készült, hogy utazzék vissza. Nem tud se írni, se olvasni és megsza-

VEGŐ ANYÁRNÁK

IRTA SZENTGYÖRGYI FERENC

— kadna a szíve, ha megtudná az igazat. Nem tudja, hogy a fia fegyházban van.

— Ismeri talán azt a házat, uram? — Nagyon jól, — felelte a bíró szárazon. — Ha odamenne, nem találná ott a fiát. En őt Párizsban hagytam, a poggyászzommal utánam jön. Tudja meg, hogy az, akinek ő az inasa, az az úr én vagyok.

Az öregasszony szeme sugárzott. — No de ilyet! És én megmutattam önnek a levelet, melyet a fiam örül őrt. De nem tesz semmit, hiszen a legjobbat írja örül. A legközelebbi állomásnál Trewanton rávette az öreg asszonyt, hogy szálljon ki és utazzék haza. Ő maga még aznap este összeköltetésébe lépett a Wentworth-fegyház felügyelőjével és egy órákor már, egy ór kíséretében, Alfred Helden ott állt az ószhajú bíró előtt, aki elféltte.

— Miért hoztak engem ide?! — toporzékolt. — A fegyházban én nem csináltam semmit. — A cíkosaim nevét akarja megtudni tőlem? En egymagam csináltam mindent. Megismétlem azt, amit a törvényszék előtt vallottam. — Ma megismerkedtem egy kedves öregasszonnyal, Helden — mondta a bíró szárazon. — Ez az asszony idegen Londonban. Ez az asszony rózsákat hozott a fiának arról a fáról, amelyet ez maga ültetett el, mielőtt eljött a fővárosba szerencsét próbálni. Azt hallotta ez az asszony, hogy a fia két hét múlva hazajön. És itt kezdődik történetem tragikus része: ez az öregasszony eljött Londonba, hogy meglátogassa a fiát. Nem tud se írni, se olvasni, egy jószágos lelkes meg azt beszélte neki, hogy a fia azt írta: inas egy uraságnál. Az asszony ideadta nekem a levelet és azt kérdezte, ismerem-e azt a címet. Ez így szólt: Wentworth-fegyház. A fiú, akit ő istenít, a fegyházban ül és a neve Helden.

A rab elsápadt. — Miért mondja el nekem? Megmondta szegény édesanyámnak az igazat? — Az anyja most se tud semmiről semmit, Helden. — Trewanton lelki szemével megint látta maga előtt az öregasszonyt, amint szeretettel hajol a rózsák fölé... ezek a rózsák most az asztalán állnak és illatuk megtölti a szobáját. — Nem tud semmiről semmit. Azt hiszi, hogy ön becsületes ember. Ráhangyit. Hazaküldtem és azt mondtam neki, hogy ön még néhány napig Párizsban van. — És ő ezt elhitte önnek, Mr. Trewanton? — Azt mondtam neki, hogy ön az én szolgálatomban van. Ontól függ, hogy az édesanyja megtudja-e valaha erről az igazat, — mondta lassan Trewanton. — Most ön mondja meg, el akarja-e felejtetni a multat és új életet akar-e kezdeni... az én szolgálatomban. Ha ez így van, akkor jöjjön el hozzám reggel, mint az inasom és néhány nap múlva majd együtt utazunk le az öregasszonyhoz, aki megtanított engem arra, hogy milyen nagy erő van az anyai szeretetnek. Nos, Helden, mit felel erre?

— Ezt nem mondhatja komolyan, — felelte a rab. — Ön tudja, hogy tolvaj vagyok és meglophatom. — Lopásának összege négy font volt. Ugyanaz az összeg, melyet megküldött az anyjának, hogy ne kerüljön a szegényházba. Ha ön ezt elmondta volna nekem, amikor a pörét tárgyaltam, akkor másképpen bántam volna önnel. — Jóságos Isten! — suttogta a fiú rekedten. — Esküszöm önnek, uram, hogy ezt nem fogja megbánni soha!

— Most vissza fogják vezetni a fegyházba. Néhány óra múlva várom. Addig írok egy levelet a rózsákat hozó öregasszonynak, Helden. Ertesíteni fogom arról, hogy szombaton meglátogatja. Jóéjt!

Trewanton utána nézett a rabnak, akinek a válla görcsösen rángatózott. Az öreg bíró nagyon meg volt halva.

Irta: Grace Natalie Ford.: Moly Tamás

— Azt kérdezem tőlem, hogy miért nem nősztem meg? Hát jó, elmondom. Ott a konyak, töltés magadnak, ott a cigaretta, tudom, ezt szereted, erősebb, könnyebb, gyujts rá. Én a szivárnál maradok. Mire elszívom a szivart, vége a mesének.

— Várj csak, hol is kezdjem? Ifjúságomat ismered. Tudod, hogy még nem voltam harminc éves, amikor már külügyi szolgálatot teljesítettem. Ez is olyan apai örökségféle, hogy a diplomáciai pályára mentem. Apám, ismertem még az öreget, a monarchia egyik legképzettebb diplomatája volt. De a követségi tanácsosi rangnál nem jutható tovább. Csak azért, mert magyarának született. Erről nem akarok neked részletesebben mesélni. Egykorú vagy velem, bizonyára jól ismered a monarchia külföldi képviseletét, a szellemet, amely a császárvárosból sugárzott szét.

— Bólintottál? Jó. Tehát tudod. Apám keserű szájjal vonult nyugdíjba, az ősi birtokra. Ezt meg én tudom. És mégis diplomatának nevelt. Gyermekkoromban már eredetiben olvastam Dante „Divina Comedia”-ját és a francia Rousseau-t. Azt mondta: ami az apának nem sikerült, majd sikerülni fog a fiúnak... És esténként, ebben a szobában, amelyben vagyunk, és abban a fotójában, amelyben te most ülsz petróleumlámpa mellett — villanyunk még nem volt — Rómáról beszélt, Párizsról és Balkánról mesélt az apám. Én, aki jóformán anya nélkül nőttem fel, gyermekeskedésem nem volt részem, apám minden mondatára szinte áhitattal figyeltem fel.

— Amikor huszonnyolc éves koromban, mint fiatal atyát a párisi követséghez osztottak be, apám kikísért a pályaudvarra és útravalóul a többi között ezt a tanácsot adta:

„Fiam, ha jó diplomata akarsz lenni, akkor ne beszélj sokat, mert a diplomata, aki fecseg, már nem is diplomata. Ezért óvakodjál külföldön különösen a nőktől. A nők sokszor még a legokosabb diplomátákat is megszólaltatják.

ŐSZI TÁJON

Aranylabdát gurgalt az ég
És az alkony bitorban ég.
A Csönd, mint egy paraszt legény,
Halkan dúdol a szekéren.

Kalaposánál kétárvácska
Az ég cirmos virágszárnya.
S partok alatt árnyat vetve
Barna pillét szül az este.

Ballag a Csönd, hallgat a Táj
S szögüsit ver az ezüsthomály,
S valahol a tó vízében.

Lombok árnya fürdik — szépen.

A táj felett csillag basad
S mint a hűz madár-csapat.
Mély melegebb vidékre vágy,
Bontogatja halvány szárnyát.

Hull a lomb és sápadt a hold.
Mint az anyám orcaja volt.
Amikor a sírba fontnyád.
Téptél lombja magyarsorsnak.

TÁBOR ISTVÁN

A titkokat árultatják el velük. Tehát légy óvatos és ne légy szerelmes!”

— Ezt az apai tanácsot becsomagoltam a poggyászsombá, magammal cipeltem vagy fél Európán át, de meg is tartottam. Sohasem fecsegettem és nem voltam szerelmes. Néha ugyan éreztem valami kellemes bizsergést a szívem tájékán — állítom, hogy szerelmem ez is egyik jele —, de ezek a kellemes bizsergések nyomtalanul eltűntek. Még reménytelen szerelmes is voltam. Amin: látod, nem haltam bele...

— Parancsolj, gyujts csak rá. A szivarom még ég... Szóval, hogy folytassam, harmincöt éven át csak diploma voltam. Otthon, család?... Gondoltam erre is. Abban az időben, amikor már kezdett ezüstösödni a hajam. Akkor egy görög hercegnővel — a szeme fekete volt, mint a vaksötét éjszaka, a haja — súlyos fonatokban hordta — a célkéken csillogott — Athénről beszélgettünk. Görög bölcseskről, romokról, amelyek emlékeztettek bennünket arra, hogy volt... hol nem volt egy régi Görögország, ahol született Homeros is... Nagyon megértettük egymást... Aztán eszembe jutott az ősi föld, ott a Tisza közeliében. Görög hercegnőt vigyek én le a Tisza mellé?... Eh! — legyintettem bele a levegőbe, otthon a szobámban, és a szívem kellemes bizsergése már meg is szűnt.

Még néhányat felsorolhatnék neked. Franciát, angolt, osztrákok... Nem hercegnők voltak mindnyájan, ne félj! A vége: egy kézklegyintés a levegőbe, néhány szép, kedves emlék, amit az ember megöriz magának egy életen át, aztán...

— Üres a poharad. Töltsd meg. Szervusz, Isten éltesen! Aztán itt vagyok, látod, a hajamat szépen behavazta az idő — te se panaszkodjál! — és Berta, a szakácsnő kitűnően főz, István, az inasom kiszolgálásában nincs semmi hiba. Tudom, jelentéktelenségek ezek, de ma — ötvenöt évemmel — még e semmisségeknek is súlyuk van...

Két évvel ezelőtt még hittem. Még gondoltam arra, hogy amikor én is visszavonulok az ősi birtokra — emlékekkel, élményekkel, még talán nem késő. Hogy még talán lehet. Ott-hont alapítani az ősi kúrián.

— Kérlek, ha untat a mesém, szólj közbe... Nem? Jó, akkor folytatom. Kitiűntetésem és nyugdíjazásom után — Párizs parfümjével, London ködével, Balkán szagával — visszatértem az ősi rögkhöz. Egyedül. Úgy, ahogyan harmincöt esztendővel ezelőtt elindultam... Visszatértem a régi, nehéz bútorok közé... Néhány nappal megérkezésem után gondoltam, illő látogatást tennem a szomszédoknál. Legelőbb is bemutatkozni. A szomszéd olyan két-szilvafaj magyar úr volt, büszke, gőgös magyar úr, akinél csak a leánya volt büszkebb...

— Te, most jól figyelj! Én ötvennégy esztendőmmel ezelőtt a leánynak udvarolni kezdtem. Ennek a büszke, dacosszajú leánynak, aki olyan szép volt, hogyha én festeni tudtam

volna, akkor lefestem, mint Madonnát és a képet odaajándékozom valamelyik falusi kis templomnak. Oltárképül... Huszonöt éves volt a leány és én elmlátam ötven éves és ballagtam a hatvan évem felé. Ezt ne felejtse el... De gazdag voltam, a mellényzeemből kifézettem volna az adósságukat... Ezt tudták is rólam. A leány is tudta. Hogy meghódítottam? Hogy szívesen hallgatta élményeimet, emlékeimet, amelyeket színes fantáziával táltalam fel?! Hogy amikor — nagystobául megkérdeztem tőle, akar-e a feleségem lenni, hogy erre a kérdésre „igen”-t mondott?!

— De most ne bólints, kérlek, mert ha helybenhagyóan bólintasz, akkor nem ismered a nőket... Látod, nekem is haza kellett jönnöm, harmincöt év után, hogy rájőjék arra: a legtöbb, a legnagyobb áldozatot mindig a nő hozza. Könnyen állapítottam meg akkor, ezüstös halántékkal ezt az aranygagszágot...

— A gyűrűt — tudod, ami néha rabbillincs, néha nem is érzed, hogy az ujjadon van — már kicsérlelték. Sokat voltak együtt. Hogy megcsókoltam-e, nem is emlékszem rá... Aztán egy nap, náluk vacsoráztam, az asztalnál egy előttem ismeretlen férfit is ült. Dús, koromfekete haja rúhullott magas homlokára, szemében pedig mintha tüzek égtek volna. Arcáról a diadalmas ifjúság harsozott. Festőművész volt, az ispánéknál bérelt egy kis fészeket. Kint, valahol a mezőn, a réten — mit tudom én? — találkoztak ők, ketten. Így került be a kastélyba, a vacsorázó asztalhoz. Mondjam még tovább?... Jő. A szivarom a végét járja. Még néhány szippantás, aztán eloltom...

— E vacsora után másnap özbaklesre mentem. Egyedül — mert az életben minden utamat egyedül tettem meg — ott álltam a galagonyabokor mögött, hajnalban és vártam. Tudtam, hogy jönnek, hogy jön az őz, ki a tisztásra, a templomi csendben és jön a leendő párja is... Meg is jelentek. Szépen egymás mellett... A puskámat felemeltem, — az ébredő napsugárban még céloznom sem kellett, — a lövés biztos, halálos — aztán, hát pajtás, ez már így van — én visszaeresztettem a lábam mellé, a nagy csendességben, a puskámat. — Azt kérdezted, hogy miért? Hídd el, semmi az egész. Erős, izmos és fiatal volt az őzbak és olyan szép, üde és ifjú volt az őz... Hát csak ezért... Na, meg kissé azért is, mert akkor a lábam mellé leeresztett fegyverrel, az áhitatos reggeli csendben eszembe jutott... Ötven éves elmlátam már, a leány huszonöt. Hogy az én elvirágozott életem mellett egy szép, keményszájú fiatal leány szíve teljes melegséggel érttem dobogjon? Még elképzelni is ostobaság. Multkor fent jártam Pesten. Ott láttam őket. A leányt és a festőművészt. Egymásba karolva sétáltak a Dunakörzön. Férj és feleség. Tudom, hogy szegények, hogy küzdenek az élettel és az életért, de olyan szépek voltak, úgy együtt, fiatal, egészséges emberpár. Eppen ezért nem is féltém őket... Majd kiverkedik a jussukat az életben...

— Na, látod, a szivaromnak csak a csutkája piroslik. Vége a szivaroknak, vége a mesének. A poharad tele van? Az anyém is. A kérdéssedre, hogy miért nem nősültem meg, azt hiszem, már feleltem...

India és az ősi yoga-tudományok

BESZÉLGETÉS SELVA RAJA YESUDIANNAL

Fiatallal hindu hallgatja a Pázmány Péter Tudományegyetem orvosi tanszakának előadásait. Széles szemében szent tűz lobog, az a fajta megingathatatlan hit, amelynek szuggesztív ereje mindenkit magával ragad. Selva Raja Yesudian európai tanulmányútján vetődött Magyarországra, néhány éve él már Budapesten. A „Fiatallal Hinduk Függetlenségi Mozgalma”-nak lelkes tagja, a Hatha-Yoga tudományának egyik leghivatottabb ismerője. Nemsrégiben jelent meg „Sport és Yoga” című könyve, amely valósággal felrúzza az emberek önmaguk, önműn testük és lelkük iránt való fásult közönyükből. Évek óta kevés könyvnek volt ilyen nagy sikere. Ma, amikor minden szem India felé fordul, ez a könyv új világot tár fel az európai ember számára, azt a világot, amely eddig az elérhetetlenség és érthetlenség távoltságában bizonytalankodott. Soha nem volt ilyen nagy az érdeklődés India misztikumára és az ősi yoga-tudományok iránt, mint napjainkban. Érthető, mert a civilizált európai idegek kétségbeesetten kutatják a megváltást a túlfeszültségéből és a nyugtalanságból való kiutat. Azt mondják, a bennszülött keletiek között alig akad ideges ember. Az idegesség pedig olyan átok, amely egész életünket rossz irányba tereli. Nemesak lelkünket, hanem testünket is megrontja. Ez és az a pont, ahol eljutunk a Hatha-Yogához, a hinduk ötezeréves tudományához, amely elsősorban a test és a lélek egymásra való hatásával és szoros együttműködésével foglalkozik. A Hatha-Yoga azt mondja: ahogy a lélek hat a testre, úgy hat a test is a lélekre. A Hatha-Yogáról csodákat hallunk. Megtanít a hosszú élet titkára, halálraírt, beteg emberről vagyúróit farag. Híres hindu mondás arra tanít: „Aki legyőzi önmagát, nagyobb győztes, mint aki ezerszer ezer embert győz le a csatában! Jobb önmagamat legyőzni, mint az összes többi embert együttvéve!” Ez a bölcs mondás is a Hatha-Yoga szellemét sugározza. Az indulaton való uralkodás vezet el a tökéletes egészség boldog útjára.

A „Sport és Yoga” szerzője előszavában önnön életének példáját tárja az olvasó elé. Elmondja, hogy noha az apja jónévv, gazdag orvos volt Indiában, ő egész tizenéveses koráig mégis súlyos betegen tengette életét. Eppen csak hogy életben maradt, esont és hőrvolt, a láb és a betegség kimarta vézna testét. És amikor már végleg lemondtak arról, hogy megmentsék a normális, egészséges élet számára, csodálatos véletlen folytán megismerkedett a Hatha-Yogával, amelynek segítségével rövid idő alatt, minden bajából kigyógyult, valamennyi irigylet társánál izmosabb és egészségesebb lett. Az élő példa itt ül előttem. Valóban leri róla az egészség, meg az acélos erő. De valami mást is látok rajta, aminek a titkát szeretném felfedezni. Csodálatos béke, kiegyensúlyozottság és biztonság ül az arcán. Hogyan jutunk el ide, mit kell ahhoz tennünk, hogy a nagy zűrzavarban megtaláljuk lelkünk békéjét és testünk egészségét? Talajdonképpen, mi is az a Hatha-Yoga?

Selva Raja Yesudian magyarul felel kérdéseimre. Furcsán hangzik szájából a magyar szó, de ő nem kérkedik azzal, hogy megtanulta nyelvünket, természetesen látja. Árad belőle a tehetőség, meg a tudás. Magán viseli nagy jóvőneké belyegét.

— Az ősi őstünnökkel megáldott ember megéri a füvekben, a fáknban és a gyökerekben rejlő erőket, amelyekkel különféle betegségeket gyógyít. A természettel szoros közelségben élő primitív népek ma is jól ismerik a

természet titkait, de a civilizált világ elhanyagolja és így a természettel való kapcsolata erősen meglazult, majdnem tökéletesen megszakadt. Jóllehet India a kultúra legmagasabb fokára jutott el minden téren, ápolja a természettel való kapcsolatot. Rendszeres iskolázással a legmagasabb fokra fejleszti az emberben lakozó belső erőket és ösztönöket. De belső ösztönéit nemesak az ember környezetével természettel való kapcsolatában virágoztatja, hanem mindeközül az emberben lappangó magasabbrendű tulajdonságokat kutatja és teljes kibontakozáshoz segíti.

— A kivívott eredmények?

— Nemzedékről-nemzedékre szálltak, míg végül tökéletes rendszerré fejlődött ez a tudomány, telepek alakultak, ahol egy-egy nagy mester átadja tudását tanítványainak. Ezeket a telepeket — ásrámokot — távol a városi lármától, erdőkben, hegyek között, semmi sem zavarja a remete életet élő, elmélyülő mestert és tanítványait. Itt annak szentelhetik életüket, hogy a testükben lévő érzéseket és vágyakat elemazzék, eredetüket kutassák. Célnk az, hogy amikor megtalálták az életérő forrását tudatosan merítsenek belőle. Az életérőnek a test különböző részeibe való vezetése, különféle testtartások — szanszkritül: *ásznák* — gyakorlásával történik. Ezt a rendszert nevezik Indiában *Hatha-Yogá-nak*, azokat a bölcseseket pedig, akik a yogának ezt az ágát művelik és abban magas fokot értek el: *Hatha-Yogiknak*.

— Mit érünk el a Hatha-Yoga révén?

— Ez a rendszer felszabadítja az embert testének a rabságából, mert amikor kiismerjük testünk minden rejtett képességét és erejét, uralkodni tudunk felette és funkcióit tetszésünk szerint irányítjuk. A Hatha-Yoga segítségével az ember testének minden idegszálát hozzászab gyakorlással tudatosítja és ezzel a szimpatikus idegrendszer működését is tudatának uralma alá kényszeríti.

— Mit tud a magas fokot elért Hatha-Yogi? — Például *tetszése szerint tudja lassítani, gyorsítani, vagy akár megállítani a szívverését is*. Testét kateleptikus állapotba tudja hozni és betekere, sőt hónapokra el is temeteti magát, anélkül, hogy ezzel egészségét veszélyeztetné. Természetesen azok, akik ennyire úrrá válnak testük felett, ismerik a *tökéletes egészség és a hosszú élet titkát* is. Gyakorlataikkal minden szervük működését rendlőntartják és ezzel elkerülik a betegségeket.

— Mi az alapja ezeknek a gyakorlatoknak? — A legfontosabb elem a *lélek és szabályozása*. A lélekcsés szívünk magunkba a mindenütt jelenlévő életenergiát, — szanszkritül: *pránát* — A lélekzés tudományát és szabályozását *pránayámának* nevezzük. Nagyon sok betegséget gyógyítunk már egyszerű lélekzési gyakorlatokkal is. De vannak aztán *különféle testtartások, amelyekkel még gyógyíthatatlannak mondott betegségeket is tökéletesen gyógyíthatók*.

— A Hatha-Yoga és a lélek?

— A Hatha-Yoga nemesak a test, hanem a lélek fejlesztésével is foglalkozik. Ha a testet a lélek uralma alá akarjuk kényszeríteni, akkor először a lelket kell fejlesztenünk és erősíteni különféle edzési módszerekkel. A lélek rejtett képességeink felfedezésével pedig az ember elérkezé oda, ahol megtalálja minden bennünk lakozó erő összforrását: ISTEN-t. Így a *Hatha-Yoga nemesak a testet tökéletesíti, hanem hitünkben is megerősít, élvezet a lélek békéjéhez és az Istennel való egyesüléshez...*



J.59033



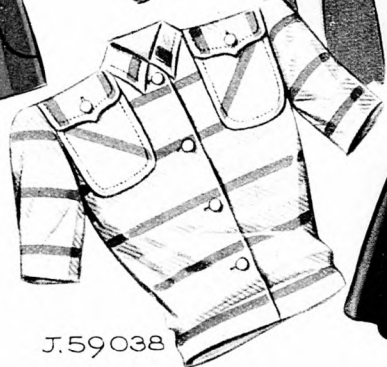
J.59034



J.59036



J.59037



J.59038



J.59039



J.59040



J. 59033. Szép csipkeanyagból készült elegáns stílházi blúz. Különleges a plüsszörzött elő. Körül kissé bő, ön felett visszacsúsz. A kissé széles öv oldalt csokorra van kötve. Felhosszú ujjak puffosak. Anyagszükséglet: 2,40 m 90 cm szélesből.

J. 59034. Világos lila selyemből készült blúz, sötét szegélyekkel díszítve a különleges szabású vállrészek. A kihajtott gallér szélei lekerekítettek. Elöl gombokkal gombolódik. A hosszu, bő ujjak keskeny pántban végződnek. Anyagszükséglet: 2,25 m 94 cm szélesből. J. 59035. Kávébarna szövettel. Elöl kétoldalt szeméremre bontott, öv alatt két zsebcszerű kikapcsolható. Derékban magasztalt. A hátrész teljesen sima. Anyagszükséglet: 1,90 m 94 cm szélesből.

J. 59036. Csinos blúz világoskék selyemből. Szabása ingblúz. Kétoldalt fektéppel készült az árszűkítés, szegőzés. Elöl gombolódik.

Nyakkívágás keskeny pántban végződik és elől csokorra van kötve. Derékban keskeny öv. Hosszú, puffos ujjak. Anyagszükséglet: 2 m 94 cm szélesből.

J. 59037. Hosszú, csipőig érő blúz, élénkpiros gyapjúsövetből. Szabása sima, kissé bő, derékban az ön fölétt visszacsúsz. Négy zseb díszíti rábajtott fedővel. Elöl sűrű, piros gombokkal gombolódik. Hosszú, mérsékeltlen puffos ujjak. Derékban öv. Anyagszükséglet: 1,30 m 130 cm szélesből.

J. 59038. Fiatalos blúz: színes csíkozású gyapjúsövetből. A különleges szabású zsebek hatásosak. Az ujjak rövidnek. Nyak körül kihajtott inggallér. Világos gombokkal elől gom-

bolódik. Anyagszükséglet: 90 cm 130 cm szélesből.

J. 59039. Elegáns alj sötétkék selyemből. Elő-rész betétje dúsan szegőzött s ebből adódik a szép hullámos bőség. Fölötte háromszögben végződő részi kétoldalt három-áram sötétkék gomb díszíti. A hátrész teljesen sima. Anyagszükséglet: 1,90 m 94 cm szélesből.

J. 59040. Finoman ízléses blúz, középtüla selyemből. Hatásos a fűzőszerű része a derékban, valamint a keskeny fodorban végződő, sál-szerű gallér, ami végighúzódik egészen az övig. Az elejét gombok és kis csokor díszíti. Rövid ujjak, kihajtott, szélen fodorral. Anyagszükséglet: 2 m 94 cm szélesből.

J. 59041. Fialat hölgyeknek délutáni ruha, halvingyila selyem-marokénból. Az előrészen a vállak alatt kétoldalt be van págozva és alatta ráncolt rész: bőntől az elöl. A háta sima, kissé bő, derékban nisszeső. Az alj eleje ráncolt. A széles öv fűzőszerű. A hosszú, bő ujjak fél-eszterhabútiak és keskeny szatnyból készült, rácszállt összehajlítás díszíti. Ugyanígyen összehajlítású rácszós díszít a zsebeket is. Anyagsükséglet: 3,75 m 94 cm szélesből.

J. 59042. Középkék gyapjúszövetből esinos délutáni ruha. Elegáns hatását a részletes szegőzés körül a derekon, az

oljon és a zsebekben. Az előrészt fehér betétjél nyakkendőszerű kék betét választja ketté. A nyakkendőig elütti kis fehér esokordisz. Derekon keskeny öv. Hosszú, sima ujjak. Az alj is sima, elől szemberáncú bőntől. Anyagsükséglet: 2,50 m 130 cm szélesből, 60 cm fehér 94 cm szélesből.



J.59041



J.59042



J.59043



J.59044

J. 59043. Borvörös mattselyem anyagból színhazi ruha fiatal hölgyeknek. Elegáns a vállakon végigvezetett háromsoros azonosítottú hársomszállag, derékban kétoldalt esokorra káté; ugyanígy a hátan is. A nyakkendőig magas, kétoldalt lekerekített és középen összehúzó. A derék hosszított része a csípőig kétoldalt bőven harangszabású. Az ujjak simák, hosszúak. Az alj szűk, sima. Anyagsükséglet: 4 m 90 cm szélesből.

J. 59044. Fekete selyemruha, a zsebek tükörszerű selyemből, fekete hímzéssel díszítve. A simaszabású derék derékban elől ráncolt, esokorra káté s ebből folytatódik az öv, hátul esokorra káté. A nyakkendőig magas, szűk lekerekített, elől összehúzó és egy szép, létkönni díszíti. Hosszú, fél-eszterhabúti ujjak. Az alj két részből szabott, harangszabású. Anyagsükséglet: 2,85 m 90 cm szélesből.



J.59045

J.59046

J.59047

J.59048

J.59049

J.59050

J. 59045. Délutáni ruha lila selyemből. Az alakhoz simuló ruha előrése egymáson áthajtott, jobb vállon ráncolt, ugyanúgy az elő is oldalt. Sima, hosszú ujjak egyháromötödös színes színű zsinorozás díszíti. Az aljon elő széles horangszabású fodor, oldalrészén zsinorozás. Háton gombolódik s az alját hátul szembe rakás bővíti. Anyagszükséglet: 3,70 m 94 cm szélesből.

J. 59046. Elegáns komplejt sötétzöld bársonyból. A ruha sima, bal vállon ráncolt. A derék és az ujj között széles füzöszerű rész világos színekkel hímézve. A hozzávarrott alj kissé ráncolt, töléserés zsebekkel. Sima ujjak, egyenes szabásúak. A kabát hosszú, a vállrésztől lefelé ráncolt, bő, keskeny szögállér a nyak körül, derékon keskeny öv, elől csukorra kötve, hátja szírnéből keskeny rész díszíti az előt és a zsebeket körül. Ez a dísz-

tés el is maradhat. A háta sima, deréktől az aljig gombok díszítik, ugyanúgy az alját is. Anyagszükséglet: a ruhához: 3,20 m 94 cm szélesből, a kabáthoz: 3,90 m.

J. 59048. Elegáns karkos ruha halványlila csipkeanygyból és mattkreppből összeállítva. A derék fönt sima, középtől ráncolt a háromszög alakú betét körül, tovább végig sima és szűk. Rávarrott nagy zsebek díszítik. A hát teljesen sima, derékon keskeny öv. A nyakkiágás magos, vállakon sűrűn varrott gombok. Bő, hosszú ujjak töléserés, szélén pint a kreppből. Az alj alsó része aprón plissirozott a kreppből. Anyagszükséglet: 2,80 m

csipke 90 cm szélesből, 2,90 m mattkrepp 94 cm szélesből.

J. 59049.50. Elegáns kosztüm fekete gyapjúszövetből és ciklamenszínű selyem blázból. A blíz sima, kissé bő szabású, elől a derék fölött háromszög alakú sima betét, mellette hegyes-alkok rátétek, ugyanígy alakok díszítik az alját a zseb körül. Magos nyakkiágás. Hosszú, bő ujjak pánthban végződnek. Az alj sima, füzöszerűen magos, az eleje a zsebrészszel együtt külön van szabva. A kabát eleje négy részből szabott. Az oldalrész a zsebek vonalával azonos. A nyak körül keskeny prémgallér, ugyanígyen prém a töléserés szabású ujjak végén és az öv áthajtott két végén is. Sűrűn varrott gonbokkal gombolódik. A zsebek körül ugyanolyan rátétdíszítés van, mint az aljon. A kabát háta derékban befelé szögözött s ezáltal visszazúg. Anyagszükséglet: a blázhoz 2 m selyem 94 cm szélesből. A kosztümléhez 3 m gyapjúszövet 130 cm széles.

J. 59051/52. Elegáns komplé bársonyból brokát kabátkával. A ruha sima, vállakon körül szabott részek, alatta ráncolt az anyag. A kivágás szívalakú. Derékban visszaeső. Rövid ujjak. Derékon öv, elől csattal. Az alj sima. A kabátka szabása sima, fent csukott, oldalt szép nagy csokor, alól nyitott. Körül visszaeső és csutkos öven végződik. Hosszú sima ujjal.

Anyagszükséglet a rövid aljú ruhához: 2,60 m bársony 90 cm szélesből, hosszú estélyi ruhához: 3,30 m, a brokátból 2,10 m 90 cm-es.



J. 59053. Estélyi ruha kék csipkéből. A derék kazakos, kimono szabású. Nagyon szép és könnyű a jüzöszerrű sima, magas derék, amely csipén alul ér és széles kék matkrepn pántban végződik. Háton gombolódik. Az ujjak töleseresek, szintén széles krepp pántban végződnék. Az alj jaldig ér, korössé bő.

Anyagszükséglet: 4,60 m csipke 90 cm szélesből, 3,80 m krepp 94 cm szélesből. Ebből készül az alsóruha.

J. 59054. Bordó bársony színházi ruha. A derék áthajtott szabású, rövid ujjakkal. Magas alj jüzöszerrű, babóidált széles fodor díszíti, az ellenkező oldala teljesen sima. Anyagszükséglet: 3,85 m 90 cm szélesből.

J. 59094. Taft és moaré selymruha nagy estélyi, vagy rövid aljjal kis estélyi. A derék sima, rövid, szűk ujjakkal egybeszabott. A nyak kivágás dől középig ér. A derékon magas öv a moaré anyagból. Az alj ráncolt és széles moarébetét díszíti. Anyagszükséglet: 3,35 m taft, 1,80 m moaré 90 cm szélesből. A nagy estélyihez: 4,60 m taft, 1,80 m moaré.

A VITÉZ HAZALÁTOGAT

Hogy megszűnt egy pillanat alatt az édesanya már hónapok óta tartó remegése, amikor a rádióból meghallotta, valahonnan a Don mellől küldött üzenetet, hogy Kaszonyi István hadnagy üzeni szüleinek: kétheti szabadságot kapott s holnap indul hazafelé. Felköltött örömben s bármennyire iparkodott visszatartani — kicsordultak könnyei; de jölesett a sírás s úgy érezte, hogy könnyei enyhítő harmatként ráhullanak lelkére. Jön, jön az ő fia, az ő lelkes, bátor és hős fia. Jön az ő komoly fia, aki egyetlen kérdéső szó nélkül indult el a haretérre olyan halálos elszántsággal, mintha neki egymagának lenne kötelessége megvédeni a város pokoltól az egész Magyarországot. Férje felé fordult, aki e pillanattal zárta el a rádiót.

— Vajjon hány nap alatt érkezhetik haza — szólalt meg az öreg világháborús kalona, aki szintén megjárta Oroszországot. Hangja nyugodt akart lenni, de az örömtől remegett. — En csak Breszt-Litovszkig, meg a rokitói mocsarakig jártam bent Oroszországban, de a Don még roppant messze van onnét; négy-öt napnál előbb nem érkezhet haza. — Megyek, megmondom Ihusnak, — szól a felesége —, mennyire fog örülni neki, hiszen úgy szereti a bátyját! — Leányát munkában találta. Egész nyáron át együtt dolgoztak.

A leány arcán a hír hallatára úgy ragyogott fel az öröm, mint mikor egy szép látat hirtelen lényözönnel világít meg a nap. Nagyon szerette bátyját. A férfiideal megtestesítője volt szemében a bátyja s férfi ismerőseit és udvarlóit önkéntlenül is mindig vele hasonlította össze. Bátyja épügy szerette őt s nem volt titka húga előtt. Csak ő tudott arról is, hogy bátyja nagyon komoly szeretelmet ápol szívében. Pedig nem sokszor volt együtt Kaszó Erzsikevel s mindig csak rövid ideig s egyszerű mégis azt mondta neki: — Azt hiszem, hogy ennek a leánynak egészen oda tudnám adni a szívemet. — Ihusnak első gondolata az volt, hogy milyen szép lenne, ha ez most megtörténne.

Estefelé jött haza öccse, Sándor, levente-puskával a vállán. Nagyon ugrott örömben, hogy jön a bátyja s egy hatalmas hurrah-t kiáltott.

Az egész házat elfogta az izgalmas várakozás és az előkészületek gyöngéd tervezgetése, hogy a szereteten felül mindent, amit csak lehet, megadjanak annak, aki a legtöbbet adja nekik: élete kockáztatásával védi a hazát, az otthonát, az ő életük békéjét és boldogságát! Ambár alig volt valóságismerése, hogy már a harmadik napon megjön, mégis kimentek a vonatokhoz. Negyedik nap azonban sürgőnyt kaptak az egyik határállomásról, hogy aznap este érkezik.

A vonatához Kaszó Erzsike is kiment, de elvegyült a vonatot váró lövegben: őt nem volt szabad, hogy meglássa Pista.

A viszontlátás gyorsan és kevés szóval ment végbe. Csak a mozdulatok szenvedélyessége árulta el a mély bensőséget. — Milyen jó volt hozzánk az Isten, — mondta fiának az anya, amikor megülte. — Igen, anyám, nagyon jó volt — felelte a fiú. Csak otthon nézhette meg aztán jobban a fiát. — Kicsit sovány vagy, fiacskám, és nagyon fáradtnak látszol. — Jórészt az útól, nehéz volt ez a négy nap utazás, édesanyám. — Jól kipihenéd itthon magadat s egy kicsit meg is húzálunk. — Nincs nekünk a fronton rossz dolgunk, anyám. Ha nem vagyunk erősebben elfoglalva, majdnem úgy élünk, mint itthon, mindenünk megvan s főképp a jókedélyünket nem hagyjuk. Sohse voltam olyan egészséges, mint most.

— Igaza van a fiúnak, — szól közbe az apa. — Jó fából vagyunk mi faragva. En is makk-egészes voltam az egész világháborúban. Kétszer megsebesültem, de ezt nem tekintve, soha semmi bajom nem volt. — Kihúzta magát s büszkén nézett a fiára.

Régi szobájára alig ismert rá. Egy kényelmes új heverő, meg egy-két új bútor darab, csinos dísz tárgyak és kézmunkák mindenél.

— Anyám meg Ihus egészen elvarázsolták ez a régi diákszobát. Nagyon elkényeztetnek, édeseim!

A vacsora is nagyszerű volt. — Terád nem érvényes semmi háborús korlátozás, fiam, — mondta az anya mosolygva.

Sándor azonban nem nagyon értékelte a jó vacsorát. Alig várta, hogy vége legyen, a bátyját akarta hallani. — Ma legalább azt kell elmondanod, hogy miért kaptad az arany vitézségi érmet.

— Nem én kaptam ezt igazában, öcsém, hanem az emberim, de mivel mindenkinek nem adhatnak aranyérmet, hát helyettük és jelképesen én hordom.

— Egy erdőt kellett orvlövészekről megisztítanunk. Nagyon óvatosak voltunk s minden fedezéket kihasználtuk, mentünk előre, — mondta anyja felé fordulva Pista.

— Az erdő egész regegel volt s már napokig jártuk, de alig értünk el valami erdéményt. Taktikát változtattunk. Nagyobb csoportokra oszolva, mi is elrejtőztünk az erdő különböző pontjain s lesben álltunk. Az eredmény így sem volt sokkal jobb. Újra nekiváltunk az erdőnek s egyszer megálltunk egy sűrű bozótban borított, mély szakadékos hely előtt. Ismertük már ezt a helyet, de semmi gyanusnak nem árult el. Felgyújtottuk a bozótot s akkor láttuk, hogy a szakadék alján egy kis nyílás van, mely egy jókora nagyságú barlangba vezetett. Akkor aztán kifűstöltük őket. Néhányzázan voltak s hatalmas fegyver- és élelmiszerraktárak volt. Ott kaptam én is egy vállövést, de csontot nem ért, éppen csak hogy a bőrdömet szakította fel a golyó.

— Nem is irtad, fiam, hogy megsebesültél. — Szót sem érdemel, anyám, néhány nap alatt el is felejtettem.

Végiglátogatta az ismerősöket. A Kaszó-családdhoz Ihusal ment.

— Nem szeretnél valami nagyon komoly dolgot mondani Erzsikeknek? — fordult hozzá hazafelétjövét a húga.

— De igen, igen! Igazán gondold, Ihus, most kellene? Kicsit félek. Szüleinek mit tartanak Erzsikekért?

— Nagyon szeretik és becsülik.

— És Erzsike? — Ő semmit sem mondott nekem, de biztos vagyok benne, hogy szeret téged, — mondta Ihus izgalommal. — Láttam, hogy milyen tekintettel nézelt utánad. Egyetlen férfi sem érdeklődött az azt hiszem, hogy ő is neked adta a szívét, mint te a tiédet önként.

— Akkor hamarosan találkoznom kell vele! Ihus boldog izgalomban jőtekony közvettől tündérré vált. Hosszú sétára mentek harmasban s aztán magukra hagyta a szerelmeseket. Mikor kis idő múlva utolérte őket, egymás kezét fogták és lángban éggett az arcuk, Ihus pedig úgy összecsockolták, hogy sírva fakadt örömben.

Boldogok voltak mind, mert érezték, hogy ami itt történik, az erősebb a háborúnál is. Mikor hazafelé ment, két aranyat hordott magán. Az egyik a haza, a másik egy édes, tiszta leány szerelmének jelképe. Drága és sülyos mind a kettő. S érezte, hogy ezért a „két aranyért!” kell és érdemes keresztülmenni minden poklokban.

24 óra egy asszony életéből



— Már egészen kimerített ez az órák óta tartó járkálás. Csodállak téged, hogy ez a megerőltető délelőtt semmi nyomot nem hagyott arcodon és éppen olyan friss és üde vagy, mint mikor reggel elindultunk! En már bizony alig várom, hogy valahol elővehessen püderdobozomat, mert érzem, hogy arcom alapos felelfrissítésre szorul.



Most látom csak igazán, hogy milyen döntő fontosságú a püder szerencsés megválasztása a helyes kikészítésnél. Érzem, hogy bőrom szinte új életet kap és megszűnt az eddigi oly kellemetlen húzódozás érzés is. Soha nem hittem volna, hogy egy püder ennyi új szépséget tud adni az arcnak!



Maga az est királynője — és joggal! En is az első perctől fogva, mióta csak megláttam, bámulom friss, csodás arclőret, mely még most is, a hajnali órákban tökéletes, üde szépségben ragyog!

A Hormocil-püder különleges összetételénél fogva a legszárabb bőrű hölgyek számára készült és még állandó használat mellett is bárszony puhán tartja az arcot, hosszú-hosszú órákon át nem perog le, feleslegessé téve, hogy elővegyük püderdobozunkat.

Művészi színárnyalataival Önnek is biztosítani fogja azt a hatást, amiről a nők eddig csak álmodni mertek.

Kapható szaküzletekben. Egy doboz ára 5.12 P, takarékdoboz 8.53 P.

Magyarországi főpkár: dr. Blitz drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

Dohányozzék-e a szoptatóanya?

Rendkívül érdekes jelentést tett közzé az egyik san franciscói gyermekklinika orvosa, Melville professor, a dohányzó nők gyermekeiről. A professor húszéves megfigyeléseinek eredményére hivatkozva, többek között a következőket mondja:

— Épületes látvány a sétányokon, parkokban, amint egy fiatal anya cigarettáza ül a padon, előtte a gyermekkei, benne néhányhónapos csecsemő. A fiatal anya regényt olvas, vagy legjobb esetben elábrándozik. Cigaretájából bodor füstököt ereszt s ha a kicsi gyermek sirmi, nyugtalanokni kezd, előveszi a tejeseveget, a gumiszopókát odatartja a sírásra görbült szácskájához. A gyermek elhallgat néhány percere, aztán félretolja az üveget és tovább sír. Az anya ringatja, becézi, takargatja, csókolja s mert a baba csak nem akar elhallgatni, ideges lesz és az első nyugalmi percében újabb cigarettára gyűjt. Közben gyűjti az anyatejet, hogy hazamenve, a gyermekét megszoptassa. Sejtelmé sincs róla ennek a cigarettázó mamának, hogy gyermeke azért volt nyugtalan, mert a korábban magabiztos anyatej nikotin mérge izgatja parányi szívét s hazamenet újabb adag mérget ad neki, amikor a gyermek természetes táplálását ellátja. A laikus mindezen tények és jelenségek mellett szónéklül megy el, miután nincs tudatában annak a rombolásnak, amit a nikotin az egészen fejletlen, zsenge gyermekszervezetben végez. Az orvos ellenben, aki bő tapasztalatokkal rendelkezik ezen a téren és éveikig tartó pontos megfigyeléseket végez a dohányzó anya és gyermeke állapotáról, borzadva szemléli ezt az ártatlannak látszó jelenetet. Annál inkább, mert tisztában van vele, hogy ez a cigarettázó fiatal anya a szülés előtti állapotában is éppen így, vagy talán még jobban dohányzott.

Vizsgáljuk csak meg a nikotin hatását a gyermekekre. Minden dohányzó tudja, hogy amikor az első cigarettára gyűjtött, szédült és hányingerek gyötörték. Miért? Mert a dohány mérge vérbe szívódott. A káros idegen anyag jelenlétét a vérben nyomban észrevelték az érzékelő idegszálai s a vesélyt — segélykiáltás formájában — az agyba továbbították. A központi ideg felfogta a vesélykiáltást s azonnal intézkedett a védekezésről. Pillanatok alatt összeszűkítette az ereket, különösen az agyvelő véreiret, hogy a mérget vívő áramlatot csökkentse, a vesélyt kisebbítse. Ennek következtében nem kapott az agyvelő elegendő vérellátást s bekövetkezett a szédülés érzése. A hányinger azt jelenti, hogy a szervezet ugyancsak szabadulni akar a mérgetől, a gyomormirigyek ingerállapotát hozza létre, hogy a rajtuk áthaladó nikotint a gyomorba taszítsák, nyálkával keverjék és a szervezetből — az egyetlen lehető úton — a szájon keresztül eltávolítsák. Ugyanekkor — a központi idegrendszer a szív irányában is intézkedéseket tesz, csökkenti lökörejét, minék következtében az egész szervezet a hirtelen jött betegség állapotába kerül. Ezért lép fel a nikotinmérgezésnél a szívgyengeség s a jelentékes verítékesepek hivatása az volna, hogy

velük együtt a vérben keringő mérget távozzék a szervezetből. Mindez óriási munkát ró az idegrendszerre, az egész organizmusra, főleg azért, mert a szervezet megérzi, hogy halálos mérget került belé s a legnagyobb erőfeszítéssel igyekszik a mérgetől szabadulni.

— Ez az állapot minden felnőttnél jelentkezik kisebb-nagyobb mértékben az első dohányzás alkalmával. Képzöljük el, hogy egy hasonló állapot milyen rombolást visz végbe a gyermek szervezetében. Nem lehet a kérdést azáltal az állítással elújni, hogy a nikotin nem kerül az anyatejbe. Igenis belekerül. Ha nem is az első fokozati hatóerővel, de kétségtelül ártalmas mértékben. Ha egy felnőtt, kifejelett szervezetet betegít tesz a szén-dioxidos hatóerő, ennek a hatóerőnek egy százaléka elegendő ahhoz, hogy a zsenge szervezetben ugyanolyan komplikációkat eredményezzen. Ennél pedig jóval több mérget kerül a gyermek szervezetébe az anyatejjel és még hatványozottabb mértékben a magzat szervezetébe abból a nikotinnal, melyet az áldott állapotban lévő anya vesz fel a dohányzással. Nem csak a vérevel továbbítja a mérget a magzat szervezetébe, hanem a táplálékkal is. A tápanyagok finom nedvei, melyeket az anya által élvezett tápanyagok szolgáltatnak a magzat számára, nikotinnal terheltek s hatóerejük rendkívül érdekes módon befolyásolja nem csak a magzat fejlődését, hanem annak a születésutáni egészségt, fejlődési állapotát is, minden tekintetben. Vizsgáljuk csak meg ezeket a nikotinhatásokat.

— A dohányzó, áldottállapotú anya születendő gyermeke vézna, nehezen fejlődő csecsemő lesz. Csak a rendkívül szakszerű, bő táplálkozása az anyának; csak a minden tekintetben kifogástalan életmód enyhíti némelyek azt a hatást, amit a nikotin okoz, de általában minden gyermek érzékelhető a mérge hatása, amennyiben az édesanyja többé-kevésbé erős dohányos volt. Pontos megfigyelések igazolják, hogy a koraszülöttek negyven százaléka dohányzó anyák gyermekei, húsz százalék a helytelen életmód, húsz százalék betegség és húsz százalék szerui gyengeség következtében áll elő.

— A dohányzó anyák gyermekei mered arcauk, korabénekes s nagyon sok köztölték az úgynevezett „vízfejű” gyermek. Az ilyen, súlyosabb deformációkat a mértékelen, túlzott dohányos — napi nyolcvan cigarettát elszívó nőkhöz hozzák létre. Ez alkohol is ártalmas a csecsemőre, de mérsékelt mennyiségben korántsem olyan súlyos formában, mint a nikotin. Az úgynevezett „energiát”, sápadt, életlent, bizonytalan jellemű gyermekek nagy százaléka a dohányzó anyák áldozata. Nem arról van szó, hogy a dohányos anyák gyermeke később maga is dohányos lesz. Ez egészen más elbírálás alá esik. Az emberi szervezet csodálatosan finom műszer. Ha valaki akkor dohányzik, amikor szervezetének táplálását többé-kevésbé az őstörnei és kívánságai szerint maga intézi önállóan: az őstörnös óhajok következtében feltétlenül vesz magához akár táplálékban, akár mozgásban, akár itásban,

Halottak Napjára

E napon a földön sok csillag ragyog, reszket fényű, kis méeseesillagok, mintha a mennyből szállt vón' a földre, fényét hintve minden sírgöröngyre, virágok hantra, ... mint gondos kezek e napon oly szépen feldíszítének.

De másnap ... a virág elhervad szegény, ellobban a méeses ... kialszik a fény, s a sírkert most ismét oly rideg, sötét ... levelve fényes ünnepi köntösét.

De van a földön nem egy ... száz ... ezer sírhalom, amelyet vihar lép ... seper ... Melyen Holttak Napján nem gyullad ki méeses, virág sem díszíti ... és mégis oly ékes ... Egy áltött sísak... szurony... kardmarkolat... A Don, Dnyeper partján csak és csak ez maradt a kis nyírfakereszt egyetlen éke ...

kegyetlen vad esaták é szörnyű emléke. S e sok sír Holttak Napján mégis úgy ragyog! Szében, mint a földi méés s mint égi csillagok!

Óh ... mert akad méeses másmljen is még. Örökláng, mely méylen, benn a szlyben ég. És akad virág is ... pompázó ... szép esoda, amelynek a szirma nem hervad el soha ... s kelyhének illata most Keletrre vezet ... nyomában hűmpölyög az Emlékezet sok, sok ezer méese ... Szívek Öröklángja ... Siet, hogy elérjen a Don ... Dnyeper partjára. Hogy a Hősök Sírja árván ne maradjon s mint Űnnepi Oltár, mind... mind úgy ragyogjon Halottak Napjára!!

péterlaki SÁNTHA JÁNOS

sőt szellemi téren is olyan ellenható dolgokat, melyek bizonyos mértékben mindig kiugyensúlyozzák a nikotin hatását. Ezt azonban nem teheti meg a csecsemő, még kevésbé a magzat, aki ki van szolgáltatva teljesen a nikotin romboló mérgeinek.

— Felmerül a kérdés, hogy milyen mennyiségű cigarettát élvezése az, amelynek hatását nem tekinthetjük rombolónak. Tapasztalat szerint napi hat darab gyenge cigarettát nem ártalmas. Helyesebben a legkevesbé ártalmas. Ezen felül minden cigarettát elszívása hat a gyermekekre. Tudni kell ugyanis, hogy a nikotin az a mérge, amelyből egy bizonyos mennyiség ártalmatlan oldódik fel a szervezetben, de ezen felül egy századmilligramm is veszedelmes mérge. A nikotinmérgezéseket mindig az ilyen plusz milligrammok idézik elő. Klinikai megfigyelések igazolják annak a tételnek helytállását, hogy a dohányzó anya tejében nikotin van. Ez tehát nem feltevés. Legjobb bizonyítéka ennek az, hogy több csecsemőn észlelték már súlyosabb természetű nikotinmérgezést, ha az édesanyja erősen dohányzott.

— Nem állítható bizonyossággal, de feltehető, hogy a négerek, indusok, cigányok, akiknek anyósainál a dohányzás öröklött hajlam, általában ezért csökkent szellemi képességűek s ha vannak is kivételek, ezek csak a szabályt erősítik. Legjobb tanács tehát, hogy a szoptató és áldott állapotban lévő anya ne dohányozzék, de semmi esetre se vigye túlzásba a nikotin élvezését. Ennyi felelősséggel tartozik születendő gyermekének.

NAGY DÁNIEL

Mössmer

BUDAPEST, IV. VÁCI-U. 1.

vászon

fehérenmü,

kelengye

TÁRSASÁGI TÚTÁR

Az idő már visszavonhatatlanul ösbe fordul, sőt lassan a télbe. A társaság már mozog. Hogy ősi teák lesznek, vagy nem, még nem tudni. Ha lesznek, állítólag délután lesznek 6—10-ig. Egyelőre a fiatalok hol az egyik, hol a másik családnál gyűl egybe kis zenére, vagy vasárnap déli sörözésre. Hol pedig a lányok tartanak közös kézimunka-délutánt, aminek a végére az ifjak is odagyűlnek aztán.

Háromszáz nő önkéntes hirdószolgálatost toboroztak az ország minden részéből a Női Honvédelmi Munkaszervezet Eskü-úti helyiségében. A toborzást Sturm Dénes ezredes, országos felügyelő, primor Dálnoky Veres Julianna dr., vitéz dr. Csathó Béláné Berzeviczy Eleonóra és vitéz Ordódy Sándorné vezették. A felhívás a legnagyobb megértésre talált a társadalom minden rétegében, a lelkes magyar leányok és asszonyok között. A jelentkezők között láttunk arisztokrata-lányokat, aktív katonatisztnét, orvos-menyasszonyt, állami főtitkárság leányait, s. b. A mozgalom a férfi munkaerő pótlására, helyettesítésére irányul, ha arra esetleg szükség mutatkoznék.

A B. S. E. vasárnap délutáni klubnapjai már megindultak. Ezek a vasárnap délutáni összejövetelek már tavaly is nagy látogatottságnak örvendtek. Az idén pedig, mivel a mai időknek leginkább ezek a teák felelnek meg, még felkapottabbak. A B. S. E. Madách-téri gyönyörű kaszinóját minden vasárnap szép számmal keresi fel az ifjúság és a legjobb hangulatban töltik el a délutánt. A legutóbbi nagyszerű B. S. E.-teán résztvettek: Csapó Magda, Daróczy Kovács Ildikó, Endrédy Judith és Inez, Gecsey Márta, Felkay Erzsébet, Paulay Mária, Tarpay-Tiba Sarolta, Tamássy Edith, Vanek Mária, Vargha Bábó és Nelly, valamint Weidinger Gizella. A B. S. E.-nek nagy sikeréért ifj. Felkay Ferenc elnök érdem elismerést.

A Magyar Operabarátok Egyesülete 1942 november 7-én rendezti az idei zenei évad első operaesztijét. Az első estén kizárólag Kodály Zoltán művei kerülnek előadásra. Az est érdekessége lesz, hogy azon a hatvan éves Kodály Zoltán karmesteri minőségben maga is közreműködik. Lesz még egy meglepetése is az Operabarátoknak, Svánholm Set, a kiváló tenorista vendégfellépte.

Mesterházy Ferenc főispán feleségének a Vöröskereszt központja fáradhatatlanul és eredményes munkásságáért vöröskeresztes díszemlékermet adományozott. A kitüntetést Ik-lódy-Szabó János kincstári főtanácsos, főmegbízott-helyettes, adta át ünnepélyes keretek között.

Bornemisza Géza ny. iparügyi miniszter, leánya, Gabriella tiszteletére újfajta összejövelelt rendezett. Vasárnap déli sörözésre hívta meg leánya barátait és néhány társasági fiatalembert. Itt láttuk Tóth Mártát, Karafiáth Ilust, Lázár Lillyt és Szabó Magdát. A pompásan sikerült jóhangulatú sörözés a késő „cbéd-órákban” ért véget.

Dr. vitéz Remetey Béla és Filkovay Macskássy Marica leánya: Cilla és néhai Farkas Lajos és Baweschütz Aranka fia: Pál, gimnáziumi testnevelési tanár, a szent Imre-városi plébánia-templomban tartották esküvőjüket. Tanuk voltak: vitéz Remetey Elemér ezredes és Fitz Arthur dr. tanügyi főtanácsos, v. orszgy. képviselő. — Néhai Komáromi János felesége, leánya Soltész Irén leányát: Agnest eljegyezte dr. kis-chlivenyi Kivőngyi Lajos m. kir. törvényszéki bíró. — Somogyi Marianne és Tarpay György a Szilágyi Dezső-terti református templomban tartotta esküvőjét. — Kátzer Panni és Krumpolcz Zoltán dr., a Külkereskedelmi Hivatal felügyelője, jegyesek.

Ifj. Ivády Béláné Papp Máriaának a napokban gyönyörű egészséges kis leánygyermeké született. A szép mama és még szebb kislánya már a legnagyobb egészségben fogadják a gratulációkat.

Érdekes esküvő zajlott le a napokban nagy titokban. A társaság egyik ismert tagja, Stühmer Lia, esküdött örök hűséget Kehidoy Gábor doktornak, a Burger-klinika nagy reményekre jogosító fiatal tanársegédjének. Az esküvőn a két tanu és a szülőkön kívül senki sem vett részt és megtörténtéről utólag mentek ki az értesítések.

Patakyl Kálmán kamarapékes november kilencedikén este félhét órákor rendezendő önálló klasszikus dal- és áriaestjének teljes jóvedelmét az Újszágírók Szanatórium Egyesületének ajánlotta fel. A hangverseny a Zeneakadémia nagytermében lesz. Patakyl Kálmán nemes elhatározásán felbuzdulva, a



NIVEA
minősége
változatlan

305

Koncert Rt. felajánlotta a hangverseny teljes díjjal megrendezését, hogy a maga részéről ezzel járuljon hozzá a jótékony célhoz.

Rövid társasági hírek: Az Országos Kaszinó vasárnap délutáni teát, amelyeken éveken át a legjobb társaság adott egymásnak találkozózt, állítólag az idén nem tartják meg. — Bornemisza Géza ny. iparügyi miniszter leányát, Gabriellát, október 27-én vezette oltárhoz az Egyetemi templomban dr. Tátrajay Wein Gábor. — A Szent Imre-kör rendezésében ismét megindult a Központi Katolikus Körben vasárnaponként a Katolikus Tea. A jólsikerült vasárnapi teákon mindig szép számmal vesz részt a katolikus társadalom fiatalága.

Budapestre érkezett Rómából az ottani magyar követünk, báró Apor Gábor. Hazatérésének tiszteletére Verolino nuncius auditor nagyszabású ebédet adott.

Ha este kilenc órákor beállítottuk a rádiót Belgrádra, akkor a harsonák hangja után felhangzott a „Lilly Marlen” már az egész világon jólismert dallama. Most a belgrádi német adó a Junge Wachpost-sorozatban a téli program megnyitása alkalmából egy új dall sugározat ki a világűrbe: „Szívemet a két kezembe veszem...” címmel. Ezzel egy újabb kedves dallamú és szövegű katonadal indult el ismét a népszerűség felé.

Október 17. és 18-án nagy látogatottságnak örvendtek a pesti Vigadó. Itt tartotta divatbemutatóját a Berliner Modell Gesellschaft és Haus der Mode in Wien. A bemutatón, melyen Budapest asszonytársadalma nagy számmal vett részt, bemutatásra kerültek a legjobb német divattervezők őszi és téli modelljei.

Három tisztí esküvőről számolunk be. — Perey Magda és Gorondi-Novák Jenő tüzérszázados, — Várady Csizsér Lucia és Gerley László m. kir. százados, — Fuchs Gizella és Fejérváry László m. kir. főhadnagy esküdtek egymásnak örök hűséget. (dr. S. A.)



MINDEN KÜLÖN ÉRTESETÉS HELYETT:

Az ismert, sokat szereplő művésznő, s a fiatal pénzarisztokrata, baráti körök minden intrikája dacára — házasságot kötöttek. A jelekből ítélve nem is rövidlejárta filmházasságot!... A művésznő ugyanis négy szobás lakásuk teljes berendezését a Divatcsarnokban vásárolta — kabalából. Mint mondotta: a szinpadtól visszavonul, mert a házasságot komolyan veszi, a Divatcsarnok butort pedig egy életre veszi...

SZÍNHÁZ

IDEGEN ASSZONY

Bemutató az Új Magyar Színházban

Vándor Kálmán színdarabja egészen más-milyen, mint amelyhez hasonlókkal mostanában a színpadon találkozunk. Nem ragaszkodó gőresösen ahhoz, hogy mulattasson, nem idézi fel egy békebeli álomelet árnyait — egy olyan életet, mely akkor is csak a színpadon volt igaz. Vándor Kálmán darabjának minden alakja a mai életben gyökerezik. Gondják a mi gondjaink. Hogy a színmű minden tiszteletreméltó törekvése mellett mégse kitűnő, annak elsősorban technikai okai vannak.

Nem is lehetne azt mondani, hogy nem jó darab az Idegen asszony. Talán inkább azt, hogy nem elég kerek, hibás a felépítése, túlrészletes, három drámára való anyag van benne. És aki tulsokat akar markolni... Egymással fut a szerb asszonynak és családjának, a magyar férfinak és családjának, a zenobohóc-zongoraművészeknek tragédiája. Nem lehet egy drámába ennyi mindent beleszűrni. A darab a bácskai bevonulás napjaiban indul. A magyar főhadnagy — tegnap még békes családapa, budapesti ügyvéd — beleszeret egy szerb asszonyba, akinek urát házküszöbén lövik le, amikor puskáit viszi át a magyar plébánoshoz, mert még látszatát is kerülni akarja az ellenségeskedésnek. Tragikus félreértés. Ez a bácskai szerb család azok közül való, ahol „az asszonyok Belgrádba jártak udvari bálba, de a ruhát hozzá Budapestben rendelték meg”. A szerelm felborítja mindkét család békéjét. És itt őszinte elismerés Vándor Kálmánnak, az írónak, aki belevise a lélekrajzba a pszichológus minden kiméletlenségét és a humanista gondolkodó megértő jóságát. A férfi azért szeret bele az asszonyba, mert — negyven-negyvenöt éves átlagember, békes polgári környezetben, asszonnyal, gyerekkel, túlságosan is jól teltek napjai. A veszedelmes életkorban van — és ebbe robban bele a katonai behívó, kivéti a mindennapi rendből — az új asszony, a szép, fekete, vad Zora azért tetszik neki, mert egészen más, mint az otthoni, a megszokott. Idegen. A másik oldal — a szerb család — lélekrajza pontos, hibátlan. Sokkal semmi durva gixer. Zora régi barátja, a volt miniszter, aki csak együtt, egymás mellett tudta elképzelni a szerb-magyar életet és a nagyanya, akinek lélegzetnyi levegő se kell a magyaroktól — erőteljesen jellemzett alakok. A magyar férfi és a szerb asszony már készek tülni magukat családi köztütségeken, nemzetiségi gatlásokon — amikor szédöbaja őket a háború. Zora anyja és kistia horvátországi birtoknok elnök és az öregasszonyi, akinek a magyaroktól semmisen kellett, unokájával együtt, megölik a partizánok. Ismét tragikus momentum, mint Zora férjének lelövése. És akkor, abban a pillanatban tudja meg Zora, hogy hova tartozik, mert bánatával nem új szerelemhez jut, hanem a régi baráthoz, a szerb politikushoz. Őrülni lehet akárkivel, de együtt sírni csak azzal, aki az ember legbenséjéhez tartozik.

A darab másik szála a magyar férfi feleségének sorsa. Azért is figyelemreméltó, mert eddig színművekben nem nagyon találkoztunk vele. Az elhagyott feleség sirt, aztán megbocsájtott, punktum. Ez az asszony, akinek egész világából jorgat ki ez ősi vihar, kőrömszakadigt harcol férfijéért. Még pedig úgy, hogy megtartja neki, ő is egészen más, sokkal különbözőbb asszony, mint ahogyan az ura gon-

dolta volna. Dolgozni kezd. Titokban egy lakberendezési vállalat tervezője lesz. Munkája elfoglalja, nem éri lealázzal, értéktelennek magát, így van, ereje mindig frissnek, kedvesnek lenni az urával szemben. Itta pedig a vállalkozás sikerül, a kész eredményt majd az ura elé tárja. De ennek az eredménynek olyannak kell lenni, hogy a férje elámuljon tőle és az jusson az eszébe, mégis kár volna

Családi KÖR

HUNYADY SÁNDOR

Szokatlan, hogy ezt a rovatunkat, amely a Magyar Nők Lapja népes családi körének reális eseményeit foglalja magában: halálestéről szóló híraddással kezdjük. Úgy érezzük azonban, hogy szegény jó Hunyady Sándor, akinek ceruzája már nem írja tele apró betűkkel a fehér papírlapok; megérdemli ezt a megkülönböztető első helyet, olvasóink szeretetében és szívében is. Ez a szép szál férfiú, aki annyira álmódója volt az életnek és az irodalomnak, hogy a hétköznapok realitásai úgyszólván nyomtalanul suhantak el mesemondó lelke fölött: a szenvedések és fájdalom serlegét fenéckig irította, amíg eljött érte a valóban megváltó halál. Ezüstszín baja és dióbarna szeme azonban most is úgy csillog előttünk, mintha csak annyi történt volna, hogy „Sándorka” elutazott pihenni. Nem tudjuk elhinni, hogy örökké mosolygó arcát hideg maszka merévetté a halál és hogy az a szív, amelyben minden szép érzés diadalmas lánggal lobogott, örökre megállott. Szegényebb lett a magyar irodalom, hogy Hunyady Sándor kezéből kihullott a ceruza. Mélyen érző, jóságos szíve azonban tovább is ránk sugározza fényét és melegét, akik ebben a szomorú őszben didregeve jöttünk vissza a temetőből, a frissen hantolt sír mellől, ahová nem csak a magunk, hanem a Magyar Nők Lapja egész olvasótáborra nevében elvittük utolsó üzenetünket és szerető szívünk koszorúját.

BESZÁMOLÓ. — A marosvásárhelyi m. kir. Erdőgazgatóság erdőmérnökeinek feleségei, Kovács Jenő erdőigazg. feleségének vezetésével „kaláká”-ban kötnek honvédeink részére meleg téli holmit. Mindig más s más erdőmérnöknek lakásán folyik a munka Minden összejövetelen pénzüdmányainkkal is gondoskodnak a további anyag beszerzéséről. — Budapest Székesfőváros Népművelési Bizottságának II. ker. művelődési telepén Bogнар Elek színművész Az előadás művésze címen előadássorozatot tart, amelyre felhívjuk olvasóink figyelmét. — Vinnai és dráveczi Dráveczky Ilona (Székelyhid) Adonyban, ősi birtokán töltötte a nyarat, honnan üdvözlő sorraival tisztelte meg lapunkat. — Özv. Hutter Ferencné Mecsekről keresett fel üdvözlő sorraival.

ÚJ KÖNYVEK. — Juhász Vilmos, akinek nagykultúrájú írásait lapunk olvasói is ismerik, Nagy hódítók címen, hatalmas könyvben

elveszteni egy ilyen páratlan asszonyt...

Ez a része a történetnek tehát bátor, érdekes. Felesleges viszont, hogy a felöltő fű, az hiszi: anyja szeretőjéhez jár és azért öngyilkos akar lenni. Ez és a zongoraművészből zenobohóccá zállott majd vállalati igazgatóvá előléptetett alaknak — a feleség barátjának — a feleséghez való szerelme túlkomplikálja a cselekményt.

Az előadás nagyrésze jó. Elsősorban Vízváry Mariska, aki egyetlen jelenetben mélységesen megrendítő és egyben féjtelmes. A magyargyűlölő nagyanyát juttassa. La zár Mária hódítóan szép, csupa tűz és asszonyság. Jó H a j m á s s y Miklós is és főnem, intelligens a feleség szerepében Belczuay Margit. Egy új színész, a fiatal Halász Geza nevét kell még megjegyezni és nagyon tetszett még vitéz Bánky Róbert. I. M.

írta meg a világtörténelem nagy hódítóinak, a kínai birodalom megalapítójának, Attilának, Julius Caesarának, Hannibalnak, Scipionak, Napoleonnak, Nagy Frigyesnek regényes élet-történetét. Nem világtörténeti kézikönyvet ad, hanem a nagy hódítók egyéniségét rajzolja meg, magánéletüket és emberi sorsuk kialakulását mintázza meg a történetüvár és az író bravúros módszerével. Juhász Vilmos könyve nem csupán érdekes olvasmány, hanem a mai kor olvasói szemében igazán aktuális, hiszen oly változásoknak vagyunk a kortársai, amelyek új irányt adnak a világtörténelemnek. — János Márta szívből jövő és szívhez szóló versei Az édes boldogság címen jelentek meg. A fiatal költőnő kivételes tehetségét különösen azok a versek dokumentálják, amelyek a ma emberének új hangját szömlatják meg.

HIMEN-HIREK. — Körödy Zsuzsi és Pavlyuk Miklós Máv-tiszt a gyomai ref. templomban házasságot kötött. — Bessenyei Sylvia és Rohm Béla örök hűséget esküdött a budakesi templomban. — Schaffner Etelka és ifj. Mocsosy László Máv. altiszt az eresi-i rk. plébánia-templomban házasságot kötött. — Béky Ilona okl. tanító és Kálmán János m. tisztviselő, Budapestben örök hűséget esküdött. — Gyökér Gizikét az újhatvani Ferencesek-templomban oltárhoz vezette Lengváry István. — Tóth Marika és Csörgő Lajos ref. tanító a felecsúti ref. templomban házasságot kötött.

A NŐK oly sokat állnak a tűkör előtt és mégsem ismerik önmagukat. Az a nő, aki tudatosan ápolja szépségét, csak Hormocith „B” krémét használ, mely ma már a legszárazabb arcőrű hölgyek közt is a legnagyobb népszerűségnek örvend.

ÚJ KISMAGYAROK. — Aranyos István test-örtörzsmester és neje, Oláh Margitnak, Veszprém, Levente Sz. aboles fiaeskájuk született. — Sebasta István textilnagykereskedő teje Palotai Marikának, a Wimpassing-cég tisztviselőjének, István Sándor kistia született. — Gázó János áll. tanítóközp. öint. tanár és neje Lóky Erzsébetnek, Erzsébet Mária kislányuk született. Keresztülők: Révész Pál áll. polg. isk. tanár és neje Szenteszky Gyöngyike, Tótkomlós.

IN MEMORIAM. — Szénássy Andor OTI s. titkár, az újvidéki kerületi pénztár ügyvezetője, 42 éves korában birtelen elhunyt. — Dr. Tóador János kir. törvényszéki tanácselnök Csik-szeredán, 53 éves korában elhalálozott.

A HAZZÁÉRT

NAGYVÁNYI ZOLTÁN

karp. páncclos örmester, a Hitelbank tisztviselője, Nagyványi Zoltán, a kiváló regény- és filmró fia, a Don folyónál hősi halált halt.



Áttört burgonyaleves. Őt személyre számítva, fél kg burgonyát megisztítunk, apróra felvágunk, teszünk bele sok zöldpetrezselymet, sőt hintünk rá és 1 liter vizet öntünk rá. Ha puhára főtt, szitán áttörjük és levélvel együtt visszaöntjük a fazékba. Egy pár virslit vékony karikára szeletelünk, 10 percig főzzük a levesben. Tálalás előtt 1—2 kanál tejfölt öntünk reá.

Zöldborsórizs velével. Negyed liter zöldborsót sós vízben puhára főzzük. Kevés zsírt felvasztunk, adunk bele finomra vágott zöldpetrezselymet, 20 deka rizst, egy kis kanál lisztet, azután felöntjük a zöldborsó levélvel. Ha a rizs puha, hozzákeverjük a borsót. Egy velőt elkészítünk gombával. Tálaláskor koszorú alakba rakjuk a tálra a rizst, középre helyezük a gombásvelőt. Ha van, reszelt sajttal hintsük jól meg.

Töltött felszáletet. A vékonyra kivert szeleteket megsózzuk, borsozzuk. 1 kiló húshoz 20 deka rizst teszünk egy lábosba és zöldpetrezselymmel puhára pároljuk. Mire megpuhul és a levét elfőtte, keverünk hozzá 20 deka finomra vágott füstölt húst és 1 egész tojást. A szeleteket rákenjük, összesodorjuk, ha van, szalonnával körülütdeljük, spárgával átkötjük, 10 deka zsírba beleteszünk 2 nagy vöröshagymát apróra vágva, kevés paprikát. A húst ebben puhára pároljuk. Ha félig puha, ráöntünk fél liter paradicsomot. Tálaláskor a spárgát leszedjük, szép szeleteket vágunk, a zsírt átöntjük, 2 deci tejfölt öntünk rá és forrón tálaljuk.

Zsemlyegombóc vadhúshoz. 1 napos víz-zsemlyé apró kockára vágdalunk és zsírban megpirítjuk. Kihűtjük. Zsírban pirítunk zöldpetrezselymet, sőt, törött borsal ízesítjük, 4 egész tojást és 4 evőkanál finom lisztet adunk bele. Jól összekeverjük s azután vizes kézzel gombócokat formálunk belőle és fővő sós vízben kifőzzük.

Tejfeles csuka. A megisztított csukát fele rész víz és fele rész ecetben, melybe karikára vágott zöldséget, vöröshagymát is tettünk, puhára főzzük. Ezalatt lisztet eldörzsölünk 2 deci tejfellel, feleresztjük a hal levélvel, teszünk bele sót, kevés cukrot, felforraltjuk és a kivett, felszeletelt csukára öntjük.

Tejfeles galamb. A fiatal galambot megisztítjuk, megmossuk, besózzuk, zsírban sülni teszszük. Rövid idő múlva 1 babérlevelet adunk rá s feleresztjük annyi vízzel, amennyivel puhára pároljuk. Ha a hús puha, kivesszük a tőből. Kevés lisztet szórunk a levébe, egy kockacukorral együtt meglarnítjuk, pár csepp citromlével savanyítjuk, felfőzzük, tejföltözzük, a szépen felvágott galambra öntjük.

Csirke svéd módra. A tisztított, beszózott csirkét füstölt szalonnával megtűzdeljük. Tepsibe rakjuk, 1 kanál zsírt forrósítunk és a csirkére öntjük. Egyszer-egyszer kis vizet öntünk

rá. Később pár kanál tejfölt és gyakran öntözgetve, pirosra sütjük. Készítünk gombásrizst s ezt a tálra koszorú alakba helyezjük. A csirkét darabokra vágva, a tál közepére tesszük, a levét ráöntjük.

Lerakott káposztalevél töltve. Káposztaleveleket gyenge savanyítás után leszedjük és puhára főzzük. 15—20 levélhez veszünk fél kg húst, pórköltnek elkészítjük. Ha puha, a levét leszűrve, félretesszük és a húst átdaráljuk, 1 deci párolt rizst 2 kanál tejfellel összekeverünk. A káposztaleveleket megkenjük a keverékkel és mint a palacsintát, úgy összesodorjuk, egy tűzálló tálba sorba rakjuk és 2 deci tejfölt öntve rá és a paprikás levet is, a sütőben átforrósítva adjuk fel.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötötű

MUNKÁJÁT VÉGI EL

„RAPID” SUPER készítő készülék

A XX. század szenzációja! Munkája kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pullover, blúz vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ára 62.10 P. „RAPID” (98 tétel) ára P 48.30. Kerje 13. ismertetőt. Árúforgalmi Kft. Budapest, IV., Sütő-u. 2. félelelet 3. TELEFON: 188—365.

Tészta RECEPTEK

Finom tészta tojás nélkül. 15 deka szitán áttört tehéntúrót gyorsan összegyúrunk 15 deka vajjal, 15 deka liszttel, 2 evőkanál cukorral és kevés sóval. Jól összegyúrjuk, kinyújtjuk a tésztát, két egyforma darabba. Egyik felét tepsibe tesszük, lekvárt, diót vagy mákot adunk rá, ráfektetjük a tészta másik felét, forró sütőben megsütjük és melegen meghintjük cukorral. Szegletes darabokra vágjuk.

Kéksz. Fél kiló liszthez veszünk 10 deka vajat, 15 deka cukrot és egy csepp sót. Kézzel eldoughozzuk, adunk bele 2 egész tojást, negyed deci tejjel oldott 1 sütőport, kevés vaniliát. Jól összegyúrjuk, vékonyra kinyújtjuk, kiszaggatjuk és megsüljük.

Borsodó. 5 deci gyenge fehér asztali borba teszünk 20 darab kockacukrot, ütünk bele 4 tojást és főzre előtt habverővel jól felverjük. Azután tésztet tesszük és a lehető leggyorsabban főzzük, a habverővel állandóan keverjük s ha a felemelkedő sodó a fazekat betölti, akkor kész. Megjegyezzük, hogy a fazék ürtartalma akkora legyen, hogy a benne lévő anyag hideg állapotban egyharmadrészig érjen.

ÁGYTOLL OLCSÓN!

Tarkatoll 70 fillér, jobb 1.60, szürke, vegyes. 2.40. Jobb 3.—, mézjobb 3.40, finom szürke 4.—. Fehéres, tisztított libatoll 5.50, jobb fehéres 6.50, mézjobb fehér 7.50, kimondott jómínőségű 8.—, nehévest 10.—. P-toll szállít 5 kilós papírrack csomagolásban, bérmentve, utóvétel. Tiszviseftőknek 3% kedvezmény.

VARGA ANTAL ÁGYTOLL-VÁLLALATA
KISKUNFELEGYHÁZA, Szent János-tér 6

Sósruadék teához. 30 deka liszt, 7 deka margarint, 2 deci tejfölt, 2 deka élesztő csöpp tejben feloldva, 4 kockacukorral, sőt s az egészét jól összegyúrjuk. Egy órát pihentetjük hideg helyen. Kinyújtjuk vékonyra a derelyemetszővel kis rudakat vágunk, tojással megkenjük, sóval és köménymaggal behintjük, világosra sütjük.

Hámlós. Kenyérsütéskor körülbelül 2 kovász-nagyságú tésztát egy darabban 5 deka zsírral jól eldoughozva megkelesztünk. Egy rendszer nagyságú zsírozott tepsiben 1 ujnyi vastagra (vastagabb ne legyen) kinyújtjuk, zsírozott tepsibe tesszük és ott ismét megkelesztjük, 2—3 egész tojást felverünk, ezzel a tésztát megkenjük, 15 deka füstöltzalonnal félujnyi vastagra és 2 centi hosszúra vágunk, a tésztát sűrűn berácsozzuk vele, kissé megszózzuk és szép pirosra megsütjük. Sütés közben kézzel gyengén megbarázdáljuk, hogy a szalonna leve jól a tészta közé süljön. Melegen azonnal tálaljuk.

Mézeskalács. Egy mázas lábosba teszünk fél-kilo mézet olvadni s ezután annyi lisztet karunk bele a tűzhely szélén, hogy gyenge csaszármozgatású legyen belőle. Adunk 2 tojást és egy kávékanál szódaikarbónát bele. Öntsük egy kb. 40 cm hosszú sütőpléhbe és gyors tűznél félig süssük meg. Ezután abált és hámozott mandulaszeleteket gyorsan reáhintünk és visszatéve a sütőbe, tovább süljük, hogy egészen megsüljön mézeskalácsszínűre. Ha megsült, szeleteket vágunk belőle. Igen kiadós tészta.

Étrend

1942 NOVEMBER 1-TŐL NOVEMBER 10-IG

- VASÁRNAP.** Ebéd: karfiolleves, nyulgerinc sültve tejfelesen, burgonyakroket kőrítés, káposztasaláta, túrórétes. **Vacsora:** vagdaltpecsenye hidegen, burgonyasaláta, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: húsvéles, főttbúza, gombásrizs, ulorkamárítás, kompót. **Vacsora:** tea, pirított, gyümölcs.
- KEDD.** Ebéd: tejszeles petrezselyemleves, sajtos metélt. **Vacsora:** libapárolék pörkölt tarhonyával, gyümölcs.
- SZERDA.** Ebéd: bableves, lekváros palacsinta. **Vacsora:** sült pulykamell, párolt karotta, gyümölcs.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: székelygulyás, szőlőmetélt. **Vacsora:** Kávé, vaj, dzsem vagy méz, gyümölcs.
- PÉNTEK.** Ebéd: burgonyaleves, túrócsusza. **Vacsora:** tejszeles hal, sósburgonya kőrítés és áfonya, sajt, retek.
- SZOMBAT.** Ebéd: paradicsomleves, párolt felsál, kelhözlet, pogácsa. **Vacsora:** vrsli tormával, gyümölcs.
- VASÁRNAP.** Ebéd: kacsapárolék, kacsasült, párolt káposzta, línzeszlet. **Vacsora:** kacsamaj, vegyes saláta, sajt, gyümölcs.
- HÉTFŐ.** Ebéd: gulyásleves, daromarsza. **Vacsora:** Rakott karfiol, vegyes kompót.
- KEDD.** Ebéd: zöldségleves, burgonyametélt. **Vacsora:** vese-velő, dírolt tésztakőrítés, gyümölcs.

**Finom fehérnemű,
tarka ruha,
hernyó- és műselyem**

**PATYOLATOS
LESZ A**

S A P O

**habtisztítóval
NEM PÓTANYAG!
Kérjemindenütt!**

KERTKULTURA

SZERKESZTI SZILÁGYI JÓZSEF
BUDAPESTI SZÉKESFŐVÁROSI KERTÉSZETI ISGAZGATÓSÁG

A CSIPERKEGOMBA tudományos elnevezése: Psalliotia (Agaricus) campestris. Gombatelep csakis zabbal jól tartott lovak után nyert, kiváló minőségű lótrágyából lehet készíteni. A lótrágyához keverhetünk csekélymennyiségű trágyagipszet és szuperfoszfátot. A trágyának nem szabad túlmelegnek lenni. Ha nagyon szalmás a trágya, keverhetjük együtödrész jó kerti földdel. A trágyát berakás előtt három héig érlelni kell. Minden idegen anyagot (kő, fa, csont, stb.) eltávolítottunk belőle, 50–80 cm magas réteget készítettünk és naponta egyszer átforgatjuk, gondosan ügyelve arra, hogy minden alkalommal a külső réteg belül, a belső pedig kívül kerüljön. A forgatást mindaddig ismétljük, míg a trágya egyenművé válik, közben összenyomva, levelet már nem ereszt, de azért összeáll s a trágyagömb elpárologtat. Kevés trágyával nem érdemes foglalkozni, legkevesebb 2–3 m²-nek kell lenni. A gombaágak készítése függ a helyiségi méreteitől. Legelőszzerűben kilaszáltható a hely 50–60 cm széles, ugyanolyan magas bakhátszerű ágyakkal. A trágyát nem szabad nagyon megtaposni, elegendő az a keménység, amit villával való ütögetéssel elérünk. A csira berakásával addig kell várni, amíg a trágya hőmérséklete 20–24 C-ra szállott. A helyiségi hőmérséklete 14–16 C legyen. Jó gombacsira nélkül hiábavaló a fáradozás. A csira akkor jó, bármilyen régi, ha egészen be van hálózva gombaszálakkal, fehér színű és száraz állapotú. A gombacsirákat kis csomókban az ágy egész felületén 20×30 cm távol-ságra beosztjuk és 3–5 cm mélyen beültetjük. 10 m² felületre rendszeren 2 kg száraz csirát számíthatunk, ha van elég és takarékoskodni nem kell, többet is tehetünk. A mycéliumszálak (gombacsirák) 20–25 nap múlva behálóz-zák az ágy egész felületét. Ha már azt látjuk, hogy ágyaink színe feléredik, az eredmény már majdnem biztos. Az ágyak beborítá-sára legjobb a kerti talaj mélyebb rétegéből származó földhöz negyedrész bányahomokot keverni, ha módunkban van, keverhetünk bele kevés kis gipszterméket is. Ezzel a keveréssel 4–5 cm vastagon betakarjuk az ágyak felületét. A gombaágakat nem szabad rendszeresen öntözni, csak állott vízzel néha átpermetezni, minden munka kárba vész, ha a permetezést tulságba visszük. A permetezést lehetőleg kerülni kell. Gombatermesztésre legjobb a megfelelően nedves, párá-s pincehelyiség. Takarás után 25–28 nap múlva kezd a gomba termőtesteit fejleszteni. Csoportonként 5–10 gomba fejlődik. A zsedést nagy gondalal kell végezni. Csavarással, tönkjével együtt vesszük ki a gombát, utána a ke-letekelt sebet saját földjével betakarjuk. Két-három hónapig egyhuzamban terem a gomba-ágy, ezért idejében másik ágyat kell készíteni. Gombalegy (Sciara ingenua) ellen, melynek kukacai igen elszaporodnak és könnyen tünk-retehetik az egész termést, úgy védekezünk, hogy takarás előtt az egész ágyat 1 ezrelékes

nikotinos vízzel megpermetezzük. A gomba-
betegségek ellen előzetes védekezést végzünk,
evégből híg méz- és rézgálicoldattal meg-
permetezzük a helyiség falait. Ezután a helyi-
ségben légkömterenként számítva 25–30 gr
kénport égetünk. A fehér színű csiperkegomba
a legfinomabb, csomagolható, szállítást (24–
35 óra) jól tűri. A barna fajta több termést
hoz, kalapjai legnagyobbak. A sűrűre színű,
bár kiváló ízű, de piszkosszürke színe miatt
kevésbé kedvelt.

M. I.-né, Budapest. Fentiekre felhívjuk fig-
yelmét. Gombacsira beszerzésére cégetek



CSALÓDOTT KISLÁNY. A férfiak állhatatlan-
ságáról, könnyelműségéről s a szerelben
megbízhatatlanságáról szerzett tapasztalatai fe-
lette kedvezőtlenek. De ne felejtse el: az az
öt-hat férfi, akitől a fenti kedvezőtlen követ-
keztetést összegezte, mégse vonatkozhat az az
összesre és nem általánosan! Anélkül, hogy a
felületeség vagy igazságtalanság hibájába ne
essék. Ha nem lehetne megcáfolni a házassá-
gokkal, íjlesztő volna az a szívér kép, amely
kiribó színeivel elnyomja a csöndes, megelé-
gedett és boldog családok szerény, feltűnőtől
mentes életét. Számolja csak meg, hogy hány
ilyen elvonult, csöndben élő családot ismer.
Mennyivel több ezekben a száma, mint azoké a
férfiaké, akik mégis nagyobb port vernek
fel handabandázásokkal és még azoknak a
komoly leányoknak a figyelmét is magukra
vonják, akik kritizálják és ítékeznek tartal-
matlan életfeljegyzésük fölött. Kár ezekről tudom-
ást venni. Szomorodni pedig egyáltalán
nem szabad miattuk. Egyszer beteljesedik az
ő sorsuk is s amiről most olyan fitymálva és
főlényesen beszélnek, észre se veszik és a há-
zasság édes terhét a vállukra vették. Tudják
ők jól, hogy a szerelben mulandó s csak a csu-
ládban találhatják meg a szülői otthonból hoz-
zott s a szív mélyén rejtve őrzött megbílt,
boldog hangulatot. A legújabb heje-huja kö-
zött is elfojja az embert az egyedülvalóság
szomorúsága és egy vidám éjszaka után arra
eszmél rá a férfi, hogy a legszebb virág is el-
herod s ez a felismerés a mulandóság érzé-
sének testvére, ami együtt bús sajnálkozást
vált ki becses személtre iránt elsősorban. Az
ilyen könnyű életű férfiak rendszerint mély-
ségesen szeretik az életet s tudják, lepkeletük
nem az igaz. Az igazi akkor kezdődik, amikor
egy egész életre és nem pár órára vagy
pár napra szóló programot beszél meg szer-
telmesével. Az sem áll, hogy csak azok a
leányok mennek férjhez, akik szórakoztató
tudják a férfiakat. Sok férfinak éppen a csön-
des, szűdli, komoly leányok tetszenek, akik-
kel egyből is beszélhetnek, nemcsak a szer-
telmről. Az udvarlással gyorsan készek, az-
tán azt választják, akitől mindenről beszélhetnek,
ami a napi eseményekhez tartozik. Az a leg-
jobb, hogy ne keseredjék el. Ha idejében ren-
delkezik, vegye ki részét a Női Honvédelmi
Munkaszolgálat teendőiben. Keressen magának
elfoglaltságot, hogy értékesítse munkáját. Ma
nem lehet elzárkózni és önöz szomorúsággal
félreponulni. Minden háttérbe kell szorítani
a sorsdöntő harc idejét. Az „én” alá kell ren-
delje magát a közös célnak és a leányok is
ajánlják fel munkájukat a hazának ép ügy,
ahogy a férfiak. Hogy eltörpül — megüjtja
— ez a jelentéktelen probléma a nagy, min-
denkiért, a hazáért, nemzetért vívott harc
óriási jelentősége mellett. Lehet, hogy itt, a

**A siker titka -
EGYÉNI SZÉPSÉGÁPOLÁS**

**FÖLDESNE „JUNÓ”
kozmetikai intézetében**

IV. KÁROLY KIRÁLY-ÚT 24. SZÁM.

Vitaminos szépségkészítmények, Végleges szőrletelítés. Di-
talan tanácsadás, levél útján is.

nem ajánlhatunk, de bármely magkereskedés
nem kapható.

Szerkesztői üzenetek

közös hivatás területén találkozik az az a fér-
fival, akit nem csak szeretni tud és akar, ha-
nem becsülni és csodálni, mint hőst, aki meg-
érdemi, hogy feltűnjen rá, ahogy minden fe-
leség titokban feltűn arra a férjre, aki a
férje, aki méltó arra, hogy asszonya büszke
legyen rá. Fél a fejfel, semmi oka, hogy keser-
regjen.

Ciklámen. Elhallgatta a körülményeit, en-
nek hiányában érdemlegesen nem lehet fog-
lalkozni a kérdéssel. Az kétségtelen, hogy
nagygyűlölkögi keresztény származást kell igaz-
zolni, a társadalmi állása pedig egyenrangú
kell legyen a férfi állásával s erkölcsi tekint-
etben is szigorú kifogásatlanságot követelnek
meg. Az általános műveltség alatt lehetőleg
érettiségit vagy ennek megfelelő képzettséget
kívánunk, pl. tanítónői oklevelet. Kivétel-
esen esetben ettől eltekinthetünk ugyan, de közép-
iskolai végzettség a legkevesebb, amit megki-
válnánk. Csak ha az összes adatokat pontosan
közölné, akkor tájékozhatók kimerítőben.

Dr. Z. S.-né. Feltételeztem ott van, ahol szer-
telten van. Ha úgy fogjuk fel, hogy a féltékeny-
ség önzés, mert a féltékeny ember önmagát
szereti, amikor félti, akit szeret, mert nem
tudja elhiselni, hogy az másé legyen, vagy
éppen elvesztette: ez az önzés természetes. Nem
lehet úgy szeretni valakit, hogy ne féltjük, ha
olyan szituációba jutottak, hogy a féltést ko-
moly okok idézték elő. A féltékenység kiele-
mezhetetlen fájdalom okoz, mert szenved at-
tól a tudattól, hogy kifosztották, megcsalták. A
megláztatás legmélyebben járja át a szívet s
hiába akarja megőrizni női méltóságát és
büszkeségét, a fájdalom áttöri a legokosabb
védelmet is és a panasza árad a szívből, mint
az átszakított zsilipek keresztül a rohanó,
feltartóztatottan áradat. Talán meg is
könnyebbül utána és meg is tudja bocsátani
az elárútatást, ha a szenvedését megértően
igyekeznek a másik meggyógyítani. Mindössze
jó szív, jó szó, gyűnyedség kell hoz-á, amely
arra törekszik, hogy megnyugtassa és a bizál-
mat megnyerje. Igazában olyan kevésbe kerül
jónak és a szenvedéssel együttérzőnek lenni.
Az érzésben gazdag emberek szenvednek a
legtöbbet, akik féltetlen odaadással szintén
hasznos odaadást követelnek. Ha ezt nem kap-
ják, a lelki katasztrófa bekövetkezik s minél
emelkedettebb lelki a nő, annál büszkébb s
annál nehezebb megakadályozni kegyet újból
megnyerni. Nem lehet megróni azért, hogy-tu-
ságosan komolyan, majdnem tragikusan veszi
a férfi boldogságát, aki hűséget ígért és aktól el
is várhatja a hűséget a hűséget. Ha közöm-
bös tudna lenni, nem lehetne féltékenységgel
beszélni, de nem közömös s szenved az élet
súlyos bilincsét, amit a szerelben vert aszfire.
Abban reménykedünk, hogy nemesak ígért.

**LASZLÓ PENELY
GYAPJÚ
VATTA PAPAN
ALAPITVA SZOLID-MEGBIZHATÓ
1898 • VIII. VAS UCCA 14**

hanem beváltott kötelezettség a férj fogadalmára a jövőre, amiben meggyodolhat. Ön is és kell is, hogy megnyugodjék, különben rámegett az egészségre és betegem nem harcolhat a szerelmért. Megbánná nagyon, ha most gyöngének bizonyulna és nem törődne magával. Ne adja fel a visszafoglalt, visszahódított szerelmét. Ne gondoljon arra, hogy mi volt, hanem, hogy mi van. Elmi és boldog lenni: művészet. Legyen művésze az életnek.

ROKONSZENYES EMBEREK. Bátran elmeletnek azokhoz a kedves, közvetlen barátságos emberekhez, akikhez hasonlóval nem találkoztak eddig még. Ahogy leírta őket, feltétlenül örülni fognak, hogy megkerültek a formáságokat és Önök látogatják meg, mert tudják, hogy öt gyermekük miatt ők nehezen tudnak látogatásokat tenni. Az Önök látogatása egyebet is bizonyít, azt, hogy a magasabb rangú tisztviselő nem tartja méltóságát alulinak, hogy ő látogasson el feleségével együtt az alatta levő tisztviselő családjához és az a szándéka, hogy szorosabbá is teszi hivatali állásukon kívüli is a kapcsolatukat. Ezzel a privát összeköttetéssel tulajdonképpen megheesülését is kifejezésre juttatja a sokgyerekes tisztviselőcsaláddal szemben, akik minden tekintetben érdemesek arra, hogy bárként tisztelje meg őket. Szép, nemes gesztus. Szívőbi gratulálunk. Sok hasonló esetről szeretnénk hallani.

MESSZE, MESSZE CSIKORSZÁGBAN. Minden szerelm vesztit a fényességéből, de ez nem árt neki, sőt ahogy messzebb kerülünk tőle, annál sebb lesz az emlékezés sugárzásában. Kissé elszomorít a kijózanodás, de mindjárt meggyasztatódunk és jölkészünk a szerelemben megszépült új életre, amelynek tartalma belőle ered. Kis embervirágok jelentek meg a bennük folytatódik az örökké tartó lángolás. Ennél sebb és megnyugtatóbb megbeküldést, felszabadulást még az okosság megnyújthat az embernek, amikor a távolodó és habányolós szerelemtől búcsúznia kell. A mai asszonyokat nem lepi meg, nem ijeszti meg, hogy a szerelm csak mint vendég költözött a szívébe, ők azt is tudják, hogy a fátalagság elmúltával búcsúzatlanul elmegy. Ekkor már nem fáj a válás. Helyébe betöltötte sokkal előbb a szelid szeretettel áhasonult érzés s ettől soha nem kell búcsút venni. Az élet reallitásának és lelkiességének ezt a kettősséget vállalunk kell, belőle alkotott a Teremtő, vagy ahogy a költők mondják: porból és napsugárból. Egyik a földhöz köt, a másik szárnyaira veszt. Ezért tudunk örülni földi életünknek és a lélek földfelettségének. Oly egyszerűen és bölcsen van elrendezve emberi sorsunk, hogy éppen azért nem értjük és komplikáljuk, mert egyszerűségét nem merjük feljogni. Ott is bonyolalmakba ütközünk bele, ahol egyenes a világot az út, de mi mellékutakra tévedünk és soká tart, míg újra megtaláljuk azt a helyet, ahonnan elindultunk. Sok időt feleslegesen elvesztegtünk és előrel kell járjuk, amin már réven túl lehetnénk, ha nem okoskodunk. Csak az egyenes úton, ajánljuk Önnek is.

A társaságban közismert és népszerű külföldi szépasszony most hagyta el fővárosunkat. Úgy hallottuk, hogy csomagjának nem éppen jelentéktelen részében a nagyszerű Hormocil-készítmények foglaltak helyet.

L. S. Puhá, szép szavak. Van muzsikájuk. Sokszor annyira emlékedő lira és olyan emlékedt, hogy már éteri. Elfogadjuk közlésre. „A szobában” címűt.

O. L. Köszönjük, hogy megírta, mennyire szereti lapunkat. Örülünk, hogy örömet szerzünk Önnek is főszerkesztőnk: Krónikák Könyve megjelenítésével. A könyvet a lappal egyidejűleg küldtük el.

„Halk búcsú”. A „Halk búcsú” majdnem bekerült a lapba. Azért nem, mert a két utolsó versszak szavakba öntve fáradt, elejtett. Közé hely is van a versben („A lombok zöldjén búcsú akkor remeg”, „Lelkem a tűnő percek mézét issza”). De tehettség villan meg benne. Írjon még. A másik kettőben nem öntudatos. Kedves üdvözléttel szeretettel viszonzozuk.

Szemölcsök, hajszálak, szépség hibák garantált végleges eltávolítása KOVÁCS KOZMETIKÁBAN, VI. Teréz-körút 1/c. E hirdetés felmutatójának engedmény.

AMERRE ÉN JÁROK, MÉG A FÁK IS SIRNAK. Meghatottan olvastuk levelét. Csodálatosabbnál csodálatosabb történeteket hall az ember napról napra. Jaj annak, aki nem tud hinni és bízni. Jó, hogy van Isten, aki Úr a világ felett s fogja a kezünket és a szívünk hallja, érzi biztatását.

Heller Frigyes
Női kalap, VII., Csányi-utca 12.

Katonatiszt leánya. Gratulálunk egészséges és praktikus tervéhez, aminek gőszintén örülünk. De gratulálunk szüleikhez is, akik nem tartják összegegyeztetetetlennek társadalmi állásukkal leányuknak iparipálya választását. Nagyszerű gyerek maga, kislány! Varni és szabni fog tanulni. Elvégezte a négy gimnáziumot jelenen, tanulhatna tovább, dicsékedhetne érettségivel, de nem akarja elvenni azok elől a helyet, akik hivatásuknak érzik a továbbtanulást. Ön az ipari pályát találja a maga számára kenyerkereső foglalkozásnak. Ezen képezi ki magát és azután olyan remek dívatszalont nyit, mint imilyen finom és magasztaló a Klára-dívház. Ezt is fiatal, különösen képzett leányok alapították és vezetik. A tehetőség, szorgalom és akarat mindenütt érvényesül, mert aki ezekkel felszerelve indul az életnek, az ne féljen, a siker mellé szegődik.

Bundák, nemesprémek, átszabások
ENGEL szücs, még
olcsó árban
IV. Mária Valéria-u. 7.,
udvarban. T. 181-336

F. M. Az átfésült novella még mindig nem érte el azt a magaslatot, amely az intelligencián túl jelzi az alkotás értékét. Mélyebb érzések alig találunk hangot húrjain. Verseiben csak utánérzések hullámszanak. Jók a csengő rímek, a dübörgő ütemek technikailag, de nincs egyéni hangulata. Bontsa ki tehetőségét, hogy szárnyaljon és vegyen le a lábunkról.

HÁROM GYERMEK. Asszonyom, nem a gyermekei rosszak, hanem Ön beteg. Idegileg nyugalomra szorul s a három eleven kis ördög a pihenés lehetőségét veszi el Öntől. — Őket is figyelmeztetni kell, de ha Ön egészséges volna, nem esnék neheze, sőt észre se venné, mert fizikailag nem érezne megrághatást. Segítségre van szüksége, aki a gyermekekkel foglalkozzék, mert a gyermekeket nem lehet némaságra kényszeríteni, sem arra, hogy mint az anygajok, egyhelyben üljenek, mely se mukkanjanak, mert az ő anyukájuk beteg. Ők ezt még nem értik s ha meg is próbálnák, hogy Ön szerint jó gyerekek legyenek, a természet nem engedelmessékednek, mert a gyermekeknek aktívításra van szükségük, hogy fejlődjenek. Nem azért ugrálnak, szaladgálnak, mert az élvezet nekik, hanem azért, mert a természet törvénye érvényesül a fejlődés szolgáltatában. A hallgatag, csendes, egyhelyben ülő gyermek agyadalomra ad okot, mert feltétlenül beteg, szervezete gyöngye. Ezt Ön is megfigyelhette gyermekeiben. Amelyiket valami betegség támadott meg, azt hiába nógatja, hogy menjen játszani, nem megy, hanem lefekszik és olyan csendes, hogy ettől a csendes viselkedéstől félt minden anyja a gyermekét. Nem ezen a ponton kell keresni a megoldást és védelmet idegei számára, hanem azon, amelyiket előbb már említettünk. Ha jól kipihen magát s egy évig alapos kúrát tartott, azután a gyermekek sem fogják Önt idegesíteni és a segítségre se lesz szüksége, mert az egészséges ember gyöngyörködik a gyermekek élenkségében, vidámságában, csak a hibákat, a rossz hajlamot nyesegeti el állandó figyelemzessel. Ez a nevelés parancsa, mert a gyermek nevelését a születés után mindjárt el kell kezdeni, hogy testileg és lelkieleg egészségessé fejlődjenek a gyermekpalánták.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi teljes évfolyamának szép, finom, sötétzsinű bekötési táblája arany nyomással 3 pengő 20 fillér portódíj előzetes beküldése mellett kiadói hivatalunkban kapható.

É. Z. Forradalmi és emelkedett tendencia van novellájában. De miért rejtette oly mélyre a magasabb, egyenlőséget szolgáló írói szándékot? Kár, hogy nem erre fektette a súlyt és megelégedett a szentimentális kerettel, amely mögött elhalványodik a fényes gondolat-mag. Figyelmeztetjük arra a súlyos feleletességre is, hogy a szereplők között óriási a szellemi, korbeli, sőt társadalmi distancia, amit a beszélgetésnél egyáltalán nem érezet. Pedig az is írói feladat hogy a szereplőket a maguk sajátos egyéniségének és gondolkodásának megfelelően beszéltesse.

Kedves Főszerkesztő Úr! „VÁDIRAT A FEJLÉLETES FÉRIEK ELLEN” vitához szeretnénk, ha szerény sorainkban is szorítana helyet. Úgy érzem, hogy annak a kedves Asszonytársamnak, aki a vádat emelte, bizonyosan nyomós oka volt, amikor a saját keserű tapasztalatait papírra vetette s szíve fájdalmát elvitte a „Magyar Nők Lapja” sok ezer

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszeres, tágporúsú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpalcos, készlet P 6.72.
Szárász, érzékeny, húzódoó, időelőlt rancosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, tégely P 6.65.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcpálósi Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA, Mussolini-tér 3. A név garancia!**

A főszerkesztő postálat az árkában benyújtandók

olvasója elé. Sokban igazra lehet, hogy egyes „dolgozó nők” ellen panaszt emelt. Magam is dolgozó lény voltam 15 évig a trianoni „béke” idejében, kisebbségi tisztviselőnő s tudom, hogy a férfi próbál kopogtatni s a nőtől függ, hogy „megnyitják-e?” Hányszor könnyíthetem volna sorsomon, könnyebb beosztás — anyagi — ha a főnöki, vagy osztályvezetői iroda bezárt ajtó mögött meghallgattam volna a sok „szép”-et és „jó”-t! Ugyancsak ebből az időből idézhetem azt a pára!an esetet is, mikor a legboldogabb házaspár s két bájos gyermeke a szörnyű tragédia áldozata lett a férj hibájából. A férj egy nyáron szabadságát vidéken töltötte, egy barátja irodájában látogatást tett, hol egy „kisasszony” dolgozott. S az addig hű férj megfellebbezett bájos, intelligens feleségéről, két aranyos gyermekéről, beleszeretett a kisasszonyba. A feleség mástól tudta meg, hogy férje kö-ben beteg lett, és kórházban fekszik, azonnal sietett férje látogatására s két talál férje ágya szélén ült — mint az idegen dolgozó leányt! A megcsalt feleség lelki fájdalomtól lesújtva hazament s búskomor lett. Aztán hosszú évekig mint élő halott egy elmegyógyintézet lakója volt, míg megváltotta a halál. A dolgozó lény nem riadt vissza, hogy az elhagyott feleség holtestén, árvaságra jutottat gyermekek keresztül jussanak a „boldogság révébe”. — Kedves Kalmár Irén 18 éves, boldog és katonamennyasszonyok, csak azért csodálkozom, hogy ehhez a komoly üggyhöz határozott és szigorú kritikából merék hozzászólni, holott az Eletről eddig legjellegesebb regényekben olvashattak, vagy álmódóznak leány-szobájukban a mesebeli hercegről, a kelenygeről, a „nagy nap”-ról, hogy fogják körüljárjani férjüket, de egyik levelemből se olvastam, hogy nekik, a jövő magyar asszonyoknak kell pötlőnöt az a veszteséget, amit a háború pörvátara pusztít a nemzet testében, a drága magyar életet, hogy a katona-fejeségeknek vállalniuk kell Isten és Haza iránti szent kötelességet, minden ember eszményét: az — Anyaságot. Ezzel kezdődik az igazi asszonyi hivatal és feladat. Először is egy magyar édesanya sem engedí át fizetett személynek, gyermeke táplálását, gondozását, mert ez szent hivatala, kötelessége az anyának... Éjszakánként, a magyar Jövő ágyaeskája mellett könnyes szemekkel virrasztanak, hallgatják lázas gyermekük pihését, vagy a másik gyerek harisnyáján a lyukat szövik be, az iskolás feladatát nézik át, mert az anyának ebben is segíteni kell. Ezek mellett takarítás, bevásárlás, főzés, mosogatás és még sok más kötelességüknek ha eleget tettek, akkor — kedvesem, keljenek fel 10 percel hamarabb, bájjanak bele selyem kimonójukba, öltsenek fel barátságos mosolyt s álljanak oda szeretett férjük ágya elé! Ha ezt mind szokszó nélkül végcsinálják, akkor — akkor én, mint 15 éves asszony és anya kapitulálok Önök előtt, jövendőbeli férjeiknek pedig gratulálok, mert megnyerték a fönyerményt! Irják, hogy a mennyasszonyok nem jelennek meg kocosan, elhasznált, fakó pongyolában, kitaposott cipőben völegényeik előtt — és a völegények megjelennek a hordószárú nadrágban, szakállasan? — nem mindig kiborítva! Arról is megjelkedeznek, hogy mikor van feleségük születés- vagy névnapja, anyuknapja, házassági évforduló, mondván: nem vagyunk gyerekek, vagy völegény és mennyasszony! Nos, ez nem felületesség? A „Tisztviselő” férj azt kéri, hagyjuk őket olyanoknak, amilyenek; nem osztom nézetét, mit szólnának az igen!tett férjek, ha pl. n! asszonyok, anyák, otthon hagyók csemetéinket s a főzés, takarítás helyett elmennek korzózni, „udvarolnani” mert „mi már ilyenek vagyunk”. Hát a férj nem úgy mondta ki a „hottomiglant”, mint az asszony? Ha egy férfi elhatározza, hogy megszűsül, családát alapít, akkor bizony szakítania kell az „udvarlások-

kal”, flörtökkel, Rendes, és komoly férji feleségét nem hasonlítja össze senkivel, nem is hasonlithatja, mert az anya és feleség a férj számára minden más nőnél több. A férj nem mumus, hogy érkezése előtt az asszony díszbe vágja magát, hogy „jaj, jön az uram, mit szól, ha így lát meg?” Semmi mit nem szól, a férj nem idegen, hanem a legbizalmasabb életárs, aki legközelebb áll a feleséghez. Szülők, testvér, rokon, jóbarát előtt kámputatásnak nincs helye. A férj, ha beteszi maga után hivatala ajtaját, jelentse azt, hogy a hivatalban történeteket is maga mögött hagyja. A hivatalban legyen jó főnök, vagy munkaező, de otthonba

ne hozza az ott szerzett ingerülttségét, haragját, ő is utalokkedjék magán. Barátságosan érdeklődjék felesége és a gyerekek horglétéről, hisz a nő az érzékenyebb lény, ő szorult rá a dédelgetésre. A férj gyermekeinek anyját, hű segítőjét — még ha azt kopott, barcett pongyolában és kitaposott cipőben látja. Mert, ha eipője kitaposott, pongyolája kopott. — gyermekei javára mondott le s ezért az anyát a férj részéről külön megbecsülés illeti. Tisztviselő uram, nagyon sajnálatraméltó házasság az, ahol a férjtel pongyolájával tartja vissza az asszony!

„Egy magyar anya és feleség”

APRÓHIRDETÉSEK

Ezen rovatban közlendő hirdetés szavanként 15 fillér. Vaslagabb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Jelzés hirdetésekre érkező levelek továbbításra a hirdetési díjjal egyidejűleg külön 1 pengő utalandó át. A hirdetés díja előre küldendő.

Budapestre érkezőknek úri otthon nyujt méltányosan ügy. MÁV I. emelet 5. ajtó. Erzsébet-körút 2. III. emelet 19. EMKE épület. Telefon: 225-555.

Zongorák, pianínók, világmárkákak, legolcsóbban, részlete is. Fenyőné zongoratermész. Erzsébet-körút 26. Bérzongorák olcsón. Telefon: 222-462.

Budapestre érkező úri személyeknek szép kényelmes lakásban két pengőtől megszállás. Főjegyzőné, Orczy-út 40. I. emelet 10.

Zongorát vagy pianínót azonnal, készpénzfizetéssel sürgősen vennék. Telefon: 225-689. Zongoraterm.

Legmodernebb szabás-varrás, fehérneműszabászat. Mestervizsga. „ELIT”-szalon, Erzsébet-körút 46.

Pestre érkező családok számára úri otthon nyujtok: Dermóné IV., Ferenciek-tere 7. II. emelet 5. Telefon: 386-089.

Videkieknek tiszta, szép szobák méltányosan: Hajdu Márta, Erzsébet-körút 27. I. emelet 3. Tel.: 420-431.

Bundák legolcsóbban, alakiliskó jutányosn **Kökay Endre** szűcsmesternél: Vilmos császár-út 10. Telefon: 386-784

Készpénzért vennék zongorát, pianínót: Erzsébet-körút huszonhat. Fenyőné Telefon: 222-462.



Fényképek ajánljuk **Rákóczi-út** ötven Zongoraterm. Rengeteg zongora, pianínó vásárolható legesekélyebb részlete is. Olcsó tanulózongora.

Línoleum játékkal, gyöngyből készült virág készítés jutányosn tanítja Hajdu Éva, Erzsébet-körút 2. III. 19. Telefon: 225-555.

Angorafonalt szállítok azonnal, garantiálan 100 százalékos, prima, hőfóhér, szírtalanított minőségben dkg-ként 2 pengő 50 fillér. Legalább 20 dkg rendelésnél bérmentve. Grimm Ronya, Ditró.

Mimóza viláhirű grafológusnő analizál írásból és fényképről. Állandó cím: Pecs, Szent Vince-utca 50. Válaszchélyeg küldendő.

Párizsban, Drecoll-cégnél évekig vezető állásban volt szabász, jutányosan vállalja előszörnő n! kabátok, kosztümök készítését. Höflinger, Budapest, IV., Kecskeméti-utca 4.

Magános, 50 éves szolid asszony trafikban kiselőfői állást vállal, ahol beletanulhatna a trafikárak kiszolgálásába. Kisebb üzlethez pénztár kezelést is vállalna. Igényem szerzők. Kauciumóm van. Leveletet „50 éves” jellegre kiadóba kérek.

Elzáróított ékszerrel, ezüsttel költségmentesen kivállok és legmagasabb áron megveszem Brilláns, aranyat, fogaranyat, ezüstöt legmagasabb áron veszek. Baross ékszerház. Grósz, Baross-utca 83. Telefonáljon 146-369.

Külföldi pozitív betűlír férfi keres iskolázott, jómódrú, zeneférfi úrleányt feleségül. Lehetőleg egész alakot mutató fényképek leveleket kér „Református” jellegre a kiadóhivatalba. Közvetítők levélét nem veszem figyelembe.

Előszörnő szabás ruhákat, kosztümöket, kabátokat legolcsóbb kivitelben készítek méltányos árért vidékre is Kovács Mihályné divatszalonja, Budapest, VI., Teréz-körút 15. IV. em 35.

Zongorahangolós, javítás, harmóniumkészítés, javítás legjutányosabbán. Szieber, Budapest, II., Török-u. 6.

Házasság céljából megismerkednék intelligens férfival 30-40 évesig. Leveletet „Üskereszény”: jengere kiadóba kérek.

Mennyasszonyi, völegényi, estelyi ruhák kölcsönzése. Üskereszény várműt. Angéla kölcsönözészet. Budapest, VIII., Ivaszincze-u. 1.

Doktorált, harmincéves, komoly élettelőgőssü állami logatványos ítam részére házasság céljából 21-29 éves koraig tudomékú, oskereszényi nagy, vagy közvevett hozzájárulója ismerőjevelet kérem, vidékrol is. „Üszite ügyeltes” jengere kaonívataiba. Uri dicserező.

MINDENKIT ÉRDEKEL! Közölje teljes születési adatait: hegy, év, ho, nap, óra és lehetőleg a percert is; vagy a perc közlése helyett tessék közölni tenyepet, cipőbő megmatonon jengemet, sorsat, hivataloságit stb. Észrekeres szorsak, adottságait is nevelési utmutással pályaválasztáskor a hivataloságit közösen részletezem: megmondom előre a hatalek házasság esélyeit és a házasságok kimenetelét stb. Minuentező problémában tanácsot adok az asztrológia korszerű tudomány segítségével. Díjazás tetesszerintli és utólagos, de nem kötelező. Válaszborítékallt ellátott leveletet: Kastor asztrológus, Miskolc. Postafiók 135. Kerek küldeni.

Olvasótársnőm szives tanácsát kérem elhelyezkedésemmre vonatkozólag, 45 éves, özvegy vagyok, nyugdíj nagy kevés a megélhetésre. Jelenlegi állásomból azert kil nyugdíjaztatnom magam, mert a penzkezesit, számadást nem bírom tovább. Szeretnem nagyon a gyermekekkel, hi tudna csecesemőthont vagy ehhez hasonló! ajánlani, ahol csupán az élelmezésért felvennémek. Szives választ „Okleveses övönő” jellegre kiadóba kérek.

Nagyon jó forgalmú női kalapüzlet férjbevezetés miatt sürgősen átadó jutányos áron. Erdeklődők „Kalapüzlet” jellegre írjanak.

Újajta, nem nyúlós kötéssel több színből sőtis gyapjú turbán, háromszögű fejekendő 6.— P. 13×9 cm nyaksálak P. 3.50-ért kaphatók utánvétel vagy a pénz előzetes küldésével portómentesen. Angorafonálhó nem nyúlós kötéssel szép miniatúrú sálak, turbánok, abroncs-turbánok, 3 és 4 szögletű kendők; szabásművele után blúz, bolterős kosztümű stb. készítnék. Szines anoráziából sötésen. Angora sál kapható 18 pengőért. Munkaidő négyzetcentiméterenként 15 fillér. Félkilogrammon felüli rendelésnél négyzetcentiméterenként 10 fillér. Ács Sándor ny. tanár kézimunkatelepe, Kiskunfélegyháza.

Olvasótársnőm közül ki tudna otthonhoz jutatni egy erdélyi mezei nőt? Iradii tenedőtkön, gőgőriában, varrásban, kézimunkázásban, háziáriásban járás. — Ugyanott idős asszony elmezei gazdasszonyok, főzőnők. Leveletet „Erdélyi” jellegre kiadóba kérek.

Levelezen készült szeretőm megismerni jövendőbelimet, kit tanítónak, vagy hasonló állam tisztviselőnek képezlek el. Magamról csak annyit, hogy 22 éves ref., csinos tanítónő vagyok. Jelzés leveletet „Keressem a párom” kiadóba kérek.

Felölös szerkesztő és kiadó: Papp Jenő.

Kéziratokat, kiseléket, fényképeket nem adunk vissza és nem öröknek meg. A lap cikkeinek és képeinek átvétele és közlése tilos. Hirdetési díj mm-soroként 65 fillér. A hirdetések elhelyezésénél semmiféle külön kikötést nem fogadunk el. A Magyar Nők Lapját nyomatja a Hungária Hirlapnyomda R.-T., Budapest, V. kerület, Vilmos császár-út 34. szám. — 8665/42. Felelős: vitéz Bánó Lehel igazgató.

A MAGYAR NŐK LAPJA CSALÁDI ALBUMA



Balonyi Tibor és neje
sz. Balogh Margit
Budapest



Mátray László és neje
sz. Asztalos Erzsike
Székesfehérvár



Csörgöl Lajos ref. tanító
és neje Tóth Marika
Felsut



Zborai Zboray Dezsone Budapest
unokája: Annamari
Amsterdam



Zalánfi Béla György tudományegyetemi tisztviselő és felesége, Debrecen



Szvitek Ágota Éva
Szekszárd



Szvitek Zoltán László
Szekszárd



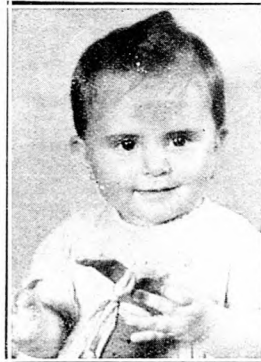
Martin Jánosné gimn. tanár neje és kislányai: Izabella és Éva, Ungvár



Elek János méneskari törzsörömester és neje Grósz Juliánna kislefia: Csaba, Nagykőrös



Nagy Valéria, Várpalota



Orbán Erika, Szabadka



Molnár Sándor m. kir. pénzügyőri fővigyázó és neje leánya: Anikó Mária, Berettyóújfalu

MAGYAR NŐK LAPJA



BARÓ APOR GIZELLA, A VÖRÖS KERESZT ORSZ. FŐNÖKASSZONYA, VIRÁGGAL FOGADJA
A HAZAÉRKEZŐ SEBESÜLT HONVÉDEKET



VÖRÖSKERESZTES ÜDÍTŐSZOLGALATOS NŐVEK KÓRHÁZVONAT ÉRKEZÉSET VÁRJÁK